

Leto V.
1907.

Štev. 11.
november.

Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin.
Za Nemčijo 2 K 8 vin.
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko).**
 Naročnina in inserati pa: **Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**
 : : : : : Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. : : : : :

Vsebina XI. zvezka:

	Stran
Porcijunkulski odpustki o vseh svetih	321
Učenka Jezusovega Srca: blažena M. M. Alakok	323
Prostorček najljubši (Pesem)	326
Oseminštirideseto letno poročilo bratovščine presvetega Reš- njega Telesa (1906—1907)	326
Vsa lepota Marijine hčere je odznotraj	328
Moč dobrega zgleda in dobrega berila	331
Moja celica (Pesem.)	331
Mlada vera in stara brada	332
Mati, kaj seješ?	332
Žebliji v hišnih vratih	334
Spomini vojaškega duhovnika	335
Iz Aleksandrije	337
Zanimivosti z mojega pota	338
Slovinci, zanimajmo se za misijone!	341
Cerkveni razgled	342
Odpustki meseca novembra 1907	350
V molitev se priporočajo	350
Zahvale za uslišano molitev	350
Darovi	350
Vabilo na dvojno važno zborovanje	351
Mesečni koledar za november 1907	352

Železniška Roskopf 7 kron

Moja originalna „Železniška Roskopf“ anker-remontir ura ima 32urno, s stek-om krito kolesje v rubinovitih kamenjih, ciferica iz emajla, dobro proti prahu zaprto, pravo nikla-sto pokrovje, šarniri pokrov, patentni "aufzug" za urno pero, da ne počí Vsaka ura ima kom-pasovo reguliranje in gre na minuto natanko pri vsakem vremenu. Prodali smo c kr. držav-nim železnicam že nad 10.000 komadov v polno zadovoljstvo.

Brez sekundnega kazalca . . . komad K 7—
 S sekundnim kazalcem K 8—
 3 leta pisane garancije. — Pošilja po povzetju

Max Böhnelt, Dunaj,
IV., Margaretenstrasse 27.

Sodn. zapr. strokovnjak in ocenjevalec.
 Zahtevajte cenih s 5000 podobami zastoj in
 franko. 2362 10—1

Proč od alkohola!

Ne pijte strupa, marveč čisti

Ceres
 jabolčnik

iz finih svežih jabol. Vživanje tega Ceres-
 jabolčnika dá čisto glavo, močne živce,
 zdravo spanje. Tovarna živil **Ceres**,
 Ustje ob Labi. V Ljubljani pri A. Staculu.

Porcijunkulski odpustki o vseh svetih.

Hildebrand de Hemptine, opat - primas benediktinskega reda, in Bonifacij Krug, generalni opat montekazinski, sta prosila sv. očeta Pija X., da bi dovolili vsem vernikom 1. ako sprejmejo sv. zakramente sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in obišejo od drugih večernic praznika vseh svetnikov (torej od poldne) do solnčnega zahoda na dan vernih duš (do 5. ure popoldne), cerkev redovnikov ali redovnic benediktinskega reda, popolni odpustek, ki se more nakloniti vboгим dušam v vicah, kolikorkratkoli obišejo benediktinsko redovno cerkev in molijo v njej na namen sv. očeta; 2. da bi dovolili iste odpustke isti dan vsem onim, ki ne morejo do benediktinske cerkve, ako nosijo jubilejno svečtinjo sv. Benedikta, prejmejo sv. zakrament, obišejo katerokoli cerkev in molijo v njej na namen sv. očeta.

Izvolili so vrhovni poglavarji benediktinskega reda praznik vseh svetnikov in vernih duš zato, ker se je spoin vernih duš najpoprej obhajal v benediktinskem redu in ker verniki te dni že itak pridno molijo in prejemaajo sv. zakramente dušam v vicah v prid.

Sv. oče Pij X. so dne 27. februarja letošnjega leta radi ustregli tej pobožni prošnji. Ker v naših krajih razun redovnic benediktink na Reki in v Trstu ni cerkve benediktinskega reda, ima prvi del te določbe pomen le za Trst in Reko. V teh mestih mo-

rajo oni, ki se hočejo udeležiti teh odpustkov, obiskati cerkev redovnic benediktink prav tako, kakor se mora za dobitve porcijunkulskih odpustkov obiskati cerkev reda sv. Frančiška.

Za vse druge kraje naše slovenske zemlje je prav velikega pomena drugi del tega dekreta, ki naklanja porcijunkulske odpustke vsem onim, ki stalno nosijo jubilejno svečtinjo sv. Benedikta. Ker naše verno ljudstvo mnogo moli za duše v vicah, je pričakovati, da boste ljubi Slovenci, kaj radi segli po teh milostih, s katerimi morete mnogo pomagati dušam v vicah prav tako, kakor na porcijunkulo v redovnih cerkvah svetega Frančiška. Pričakovati je, da boste po tej milosti tem raje segli, ker pobožnost lahko opravite v najbližnji cerkvi in ker na praznik vseh svetnikov in vernih duš dan že itak ne delate in že tako več molite za duše v vicah kakor navadno.

Od poldne praznika vseh svetnikov, do solnčnega zahoda (5. popoldne) dne vernih duš dobiš lahko tolikokrat popolni odpustek, kolikorkrat obišeš katerokoli cerkev, ako nosiš svetinjo sv. Benedikta, prejmeš te dni zakramente in moliš v cerkvi na namen sv. očeta vsaj po pet očenašev in češčenamarij.

Da dobiš te odpustke, je treba:

1. da prejmeš zakramente sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa na praznik vseh svetnikov ali pa na dan vernih duš. Za odpustke

moreš moliti šele potem, ko si v stanu posvečujoče milosti.

2. da obiščeš od poldne praznika vseh svetnikov do solčnega zahoda (ob 5. popoldne) dne vernih duš katerokoli cerkev in v njej moliš pet očenašev in češčenamarij. Kolikorkrat obiščeš cerkev, moliš lahko vnovič in se vnovič lahko udeležiš popolnega odpustka. Izmed odpustkov moreš dobiti enkrat popolni odpustek zase, vse druge moreš darovati vernim rajnim ali dušam v vicah sploh. Ako ti je kaka druga cerkev bližja kakor farna, dobiš te odpustke lahko tudi v tej. — Zadostiš pa zahtevi glede obiska cerkve, ako greš iz cerkve in se vrneš takoj zopet nazaj in iznovega moliš na namen sv. Očeta.

3. Nositi moraš vedno jubilejno svetinjo sv. Benedikta. Ta svetinja mora biti blagoslovljena od mašnika benediktinskega reda, ali pa mašnika, ki je od kateregakoli predstojnika benediktinskih kongregacij v to pobraščen. Nositi se mora vedno pri sebi. Treba je torej, da nosiš svetinjo vedno pri sebi, bodisi krog vratu, bodisi na verižici žepne ure, ali pa na rožnem vencu, katerega pa moraš seveda potem vedno imeti pri sebi. Ne zadostil bi tem zahtevam, ko bi nosil to svetinjo le na praznik vseh svetnikov in vernih duš dan. (Primerjaj Quartalschrift 1907, III.)

Ker morete torej, ljubi Slovenci, brez težav in potnih troškov na praznik vseh svetnikov ali vernih duš vernim dušam v vicah sploh in svojim rajnikom posebej mnogo pomagati s popolnimi odpustki, katere lahko dobite v domači cerkve, to pa tem lažje, ker te dni itak ne delate, je želeti, da se prav pridno poslužujete teh milosti, ki so podeljene za vedno. — Ker pa v naših krajih ni dobiti ne za to potrebnih svetinj in ne mašnika benediktinca, ki bi jih blagoslovil, sem pisavec teh vrstic rad pripravljen preskrbeti vam že blagoslovljene svetinje. Kdor želi svetinjo, naj se obrne pismeno do mene, doda naj v pismu za vsako svetinjo 25 vinarjev, najboljših v znamkah (markah), za svetinjo in poštnino in napiše naj mi natančno svoj naslov. Preskrbim mu rad

svetinjo in pošljem mu jo že blagoslovljeno. Ker storim to le iz prijaznosti in z namenom pomagati vernim rajnim, bi pač želel, da svetinjo naroči po več ljudi skupaj, da ni treba pošiljati vsake posebej. V slednjem slučaju naj se pošlje znesek po poštni nakaznici. — Srebrne svetinje so po 1 K 25 v in se lahko nosijo pri uri. Za sv. odpustke pa zadoste navadne iz aluminija. Dobe se sicer tudi svetinje iz emaila in zlata, toda te so mnogo dražje. — Teh milosti se udeleži lahko vsak, posebno pa se priporočajo Marijinim družbam. Gospodje duhovni pastirji bodo gotovo to pobožnost v znani svoji gorečnosti radi priporočili.

Kdor želi svetinjo, naj se obrne na: P. Engelbert Pollak, O. S. B., St. Lambrecht, Obersteiermark.

Pripomba uredništva. Tale reč je pa nekaj izvrstnega. Bolj primerne dneva in bolj lahkega načina si ne moremo misliti, kakor je ta v zadobljenje tako bogatih odpustkov.

Upamo, da bravci vedó, kaj so »porcijunkulski« odpustki. Če bi pa taki, ki so daleč od samostanov sv. Frančiška, ne vedeli, bodi jim nakratko še enkrat povedano: Z eno samo spovedjo in enim sv. obhajilom se dobi na en dan toliko popolnih odpustkov, kolikorkrat se cerkev obišče in v njej moli na namen sv. očeta. Obišče se pa tolikokrat, kolikorkrat se gre iz nje in zopet vanjo nazaj.

Omenimo naj, da ni treba, da bi se morali ravno sami očenaši in češčenamarije moliti, (kar postane nekoliko dolgočasno, ako se mnogokrat ponavlja), ampak se moli lahko tudi druge primerne molitve, ki imajo približno vsaj enako dolgot kakor pet očenašev in češčenamarij; lahko se v ta namen moli rožni venec, ako se pri vsakem obisku zmoli ena desetinka z očenašem na začetku in morda še na koncu, ali se doda kaka druga molitev (n. pr. češčena kraljica), da ni vedno eno in isto.

»Porcijunkulski« odpustki se dobé na Porcijunkulo (1. in 2. avgusta) v redovnih cerkvah sv. Frančiška, in tudi, kjer

je vpeljan tretji red; na rožnovensko nedeljo pa v cerkvah, v katerih je kano-nično ustanovljena bratovščina sv. rožnega venca, in na praznik karmelske Ma-te-re Božje pa v karmelskih cerkvah (na Selu pri Ljubljani).

Ravnokar priporočeni odpustki imajo pa to veliko prednost, da niso navezani na kake posebne cerkve, do katerih ne morejo vsi ljudje, ampak se lahko dobé v vseh cerkvah; so torej na ponudbo vsakemu kristjanu, kdor mara zanje, ako stori to ma-

lenkost, da si preskrbi in nosi svetinjo sve-tega Benedikta. — Razen tega je ta pobož-nost navezana na tak dan, ki je vedno praz-nik, ko itak vsak veren kristjan gre v cer-kev, in ko nas spomin na verne duše že sam tako močno izpodbuja, da kaj zanje storimo. In kaj izdatnejšega, kakor to, ne moremo storiti.

Zato je želeti, da bi se te krasne prilike verniki obilno poslužili. Za letos bo pre-pozno, pač pa bodi priporočeno za prihodnja leta.

Učenka Jezusovega Srca: blažena M. M. Alakok.

Češčenje se pričinja.

Kar čuditi se moramo, da je prizadeva-nje Marije Marjete Alakok, vneti ljudi za češčenje Jezusovega Srca, na take težave naletelo in imelo tako malo ali skoro nič uspeha. Čuditi se je, da celo v samostanu, v katerem je sicer vladal dober duh, niso dolgo časa hoteli pokazati nobenega smisla za to pobožnost. Sosestre so imele sestro Marjeto za posebnico, prenapetnico, ki si nekaj do-mišlja in hoče nekaj boljšega kakor druge.

Ako imamo to pred očmi, potem se nam pač ne more čudno zdeti, četudi sedaj vsaka nova dobra stvar naleti na tak odpor, se ima v začetku boriti s takimi težavami, da celo dobri ljudje večkrat nimajo nobenega razumevanja za to. Kako počasi naprimer gre z našo treznostjo! Toda, kakor skušnja uči, z vsemi božjimi in Bogu ljubimi rečmi gre tako: v začetku z velikimi težavami, med silnim nasprotovanjem. Toda božjih del nobena sovražna sila ne more ustaviti; s tem večjo močjo in s tem večjim sijajem obhajajo potem svojo zmago, kolikor bolj so

bile prej poniževane. Najprej mora biti veliki petek, potem pride velika noč. Tako je bilo pri Jezusu, in po tem potu mora iti vse, kar hoče biti njegovega.

Polagoma, prav počasi so se jele oči odpirati in srca mečiti za ljubezen, za katero je Marijeta želela vneti vsa srca. Ravno do-bro preden je zapustila ta svet, je na svoje neizmerno veselje videla še, kako se ven-darle vnema v srcih človeških oni ogenj, ka-terega je ona vžigala že toliko časa.

Prej pa je morala prestati še mnogo, mnogo težav, nasprotovanja, bolečin in brid-kosti, ki jih pa vseh v tem kratkem životo-pisu ne moremo popisati. Pa kaj težave in križi! Za tiste, ki so se v ljubezni božji po-vspeli tako visoko kakor Marjeta, križi niso več nobeni križi, ali če so križi, izgube ven-dar vso težo in grenkost. Oni čutijo prav živo, kako je jarm božji res sladak in breme njegovo lahko. Brez tega jarma in bremena bi ne mogli živeti; nesrečne bi se čutili, ko bi ne imeli za Boga nič več trpeti. Tako jih prevzame ljubezen božja, da je njih največje

veselje in hrepenenje, za Boga trpeti, ž njim vred križ nositi in križan biti.

Tako tudi Marija Marjeta. Posebno velik vihar zoper njo je nastal, ko je hčeri nekega barona (Vichy-Chamron), ki je želela vstopiti v samostan in je bila že v novicijatu, kot vodnica novink odrekla sprejem v samostan. Od prvega trenutka, odkar je bilo Marjeti izročeno vodstvo novink, se je hudobni duh prizadeval, da bi jo iz te službe izpodrinil. Toda Zveličar ji je obljubil, da bodo te novinke takorekoč prvi kamni k svetišču češčenja njegovega Srca. Ta obljuba jo je potrdila in ji dala moči, sicer bi viharja, ki se je vzdignil zdaj zoper njo, ne bila mogla prenesti.

Sestra Marjeta je tedaj po molitvi in opazovanju spoznala, da imenovana baronesa nima poklica za samostan, in nobeni človeški oziri je niso mogli premagati, da bi bila ravnala zoper svoje prepričanje; ona ji je odrekla sprejem brezpogojno. To je bilo seveda hudo razžaljenje za njenega očeta, barona. On sam imeniten in bogat mož, njegov sorodnik in prijatelj pa kardinal buljonski, gospod Pare-lemoniala, pa mu gredo kaj takega napraviti! V samostanu in zunaj samostana se je vzdignila velika nevolja na sestro Marjeto zaradi tega. »Ta prenapetnica bo kriva, da še nikdo več k nam ne bo prišel,« tako in enako se je glasila graja nad Marjeto v samostanu samem. Marjeta pa je ostala mirna in odločna pri svojem sklepu. Prednica pa, previdna žena, tudi ni hotela zoper njen odlok odločiti, kajti pri sprejemu novink ima prvo besedo vodnica novink. Po mestu so o njej krožile razne govorice: da bo prišel samostan preiskavat sam kardinal buljonski, da bodo Marjeto odstavili, v ječo djali itd. Nobenega človeka ni bilo, ki bi se bil zanjo potegnil. No, tako daleč sicer ni prišlo, kakor je bila govorica. — Marjeta pa je v svojem srcu od veselja vriskala, da je bila tako poniževana, in govorila s sv. Pavlom: »Prepoln sem veselja sredi svojih bridkosti,« in če se smem s čim hvaliti, tedaj »se hvalim le s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa.« Novinke, ki so se hotele zanjo pri drugih sestrah zavzeti, je odločno pa ljubez-

nivo zavrnila, da tega ni treba: »Ne morem vam povedati, ljube sestre, kako me boli, da tako slabo porabljam toliko priložnosti, ki jih imamo, da izkažemo Bogu svojo ljubezen in zvestobo.« Obenem je pa tudi napovedala: »Sestre, ki mi zdaj najbolj nasprotujejo, ne bodo le za presveto Srce pridobljene, ampak bodo njegove najbolj goreče častivke.« Tako je zavrnila edino tolažbo, ki so ji jo hotele izkazati njene gojenke, dasi se je zdelo, da se je to leto cel pekel zoper njo vzdignil, da bi jo uničil.

Toda božjemu Učeniku se je zdelo čas, da skozi temne oblake, ki so se zbirali že toliko časa nad njeno glavo, spusti žarek svetlobe. Razodeval se ji je večkrat in jo napolnjeval s svojo tolažbo; ob teh prilikah ji je tudi na znanje dal onih dvanajst obljub, katerih imajo deležni biti častivci njegovega Srca, katerih pa tukaj ne bomo naštevali, ker so bile že posebej razlagane (v lanskem letniku) ali pa še bodo.

Pa tudi srca človeška so se jela odpirati ljubezni do Jezusovega Srca. Prejšnja prednica Greyffie, ki je bila zdaj v drugem samostanu, in s katero si je Marjeta mnogo dopisovala, pošlje sestri Marjeti nekega dne dvanajst malih podob Jezusovega Srca kot novoletno darilo. Marjeta je podobice razdelila, bivši prednici pa odpisala: »Vaše pismo mi je napravilo večje veselje, kakor bi bila dobila vse zaklade sveta.« — Tudi njeni spovedniki in drugi duhovniki so vedno bolj izprevidevali, da to, kar se v Marjeti godi, mora biti nekaj nadnaravnega, in sicer nekaj, kar prihaja od dobrega ne od hudega duha. O tem je pričalo vse njeno življenje, njena pokorščina, ponižnost, potrpežljivost itd., itd.

Zgled matere Greyffie pa je napravil vtisk tudi na druge sestre, posebno na sestro Marijo Magdaleno, ki je še pred letom hudo nasprotovala Marjeti. Ta je priznala odkrito, da se je motila in da bo skušala svojo zmoto popraviti. Prišla je k sestri Alakok in jo prosila, naj ji da eno podobico Jezusovega Srca: »hočem jo jutri v koru izpostaviti, in vse sestre povabiti, da jo časte.« Žarek veselja je prešinil Marjetino dušo, da je vzkliknila:

»Moj Bog, tedaj je vendar prišel dan, ko začnjam zmagovati tiste, ki so se ti toliko časa ustavljali!« Drugi dan — bilo je ravno na praznik Jezusovega Srca (21. junija 1686), je bila na koru postavljena podobica Jezusovega Srca v zlatem okviru, na malem oltarčku, okrašenem s cveticami. Spodaj je bil

sestra Alakok, kakšen bo uspeh tega poziva. Kako se je radovala v svojem srcu, ko ni bilo čuti nobenega ugovora, ampak je bilo vse s tem zadovoljno; prejšnja trdoba nasproti tej pobožnosti se je naenkrat umaknila splošnemu zanimanju in vnemi zanj. Na večer tega dne je Marjeta s svojimi novinkami zapela zahvalno pesem. Bivši prednici pa je kmalu potem pisala: »Zdaj sem pa pripravljena umreti, ker Srce Jezusovo začnjam biti češčeno, jaz sem pa pozabljena. — Po njegovem usmiljenju je moj ugled pri ljudeh popolnoma padel, in kako me veseli to! Kaka sreča pa zame, ko vidim kako se naše sestre vnemajo za češčenje Jezusovega Srca. In one, ki so bile prej najbolj nasprotne, so zdaj najbolj goreče.«

Cel samostan je občutil blagoslov te pobožnosti; sveta pravila so se natančneje izpolnjevala, samostanski red je cvetel bolj, kakor prej kdaj. Kar so sestre in novinke nabrale darov od svojih sorodnikov, darovale so prednici, naj da napraviti večjo podobo Jezusovega Srca. Prednici pa se je zdelo bolje še malo počakati z novo podobo dotlej, da bo mogoče pozidati kapelico v ta namen.

Preden so kapelo postavili, so vzele novinke tisto prvo podobico in jo obesile na neki žebelj pri vhodu v zvonik. Kmalu se je ta prej zapuščen kot izpremenil v svetišče; sestra Magdalena je znosila tja vse cvetje, kar ga je mogla dobiti, in druge sestre kakor Marija Marjeta sama so rade pokleknile in počastile presv. Srce. Bilo je to nekaka prva zasilna kapelica Jezusovega Srca.

Medtem pa je bila postavljena tudi druga boljša in lepša kapela na vrtu. Sedmi dan septembra l. 1688 je bil določen za slovesno blagoslovljenje. Vsa duhovščina iz mesta in okolice se je zbrala v farni cerkvi in se od tam podala v procesiji k novi kapeli, kjer je slovesnost trajala dve uri.

Od tedaj je šla vsak prvi petek vsa samostanska družina v procesiji in moleč litanije Jezusovega Srca k novi kapeli, in ondi ponovila posvečenje in spravno molitev.

(Konec prih.)

Monstranca v cerkvi evharistincev v Bocnu.

(Visoka 1 meter 20 cm.)

napisan poziv sestre Magdalene, naj vse sestre izkazujejo češčenje tej podobi, in one, ki lahko izprosijo kaj denarja od svojih sorodnikov, naj to storé, da se bo napravila večja slika. — Z napetostjo je pričakovala

Prostorček najljubši.

Prostorček si poiskal
v dolini sem solzá,
kjer blagi mir prebiva
in žalost mine vsa.

Če mi trpljenje pride
in žrtev sem skrbi,
prostorček ta me vselej
s tolažbo poživí.

Če v boju onemorem,
mi ves pogum je proč,
ta ljubljni prostorček
spet novo dá mi moč.

Če srce mi je hladno,
in v dobrem oslabim,
v prostorčku tem pa zopet
navdušenje dobim.

Če noč me dohiteva,
nikoder luči ni,
nasproti ta prostorček
mi v upanju žarí.

Če božja roka pošlje
mi križev in težav,
uči me potrpljenja
prostorček sred zmešnjav.

Če zašel sem na steze,
vodeče v brezno zmot,
prostorček ta odkaže
mi zopet pravo pot.

In milost me njegova
privéde k luči spet,
da mi lahko spoznati
nevarnostj je sled.

V zavetje to mi drago
se rad zatekam jaz,
tu najdem blagoslova
in sreče vsaki čas.

In naj ga imenujem
to dražestno blago?
da Jezusa je Srce,
uganil si lahko.

J. P. Belostenski.

Oseminštirideseto letno poročilo bratovščine presvetega Rešnjega Telesa (1906—1907).

Hvaljeno in češčeno naj vedno bo, presveto Rešnje Telo! S temi besedami izražam čutila vseh pobožnih častivcev presvetega Zakramenta in udov bratovščine presvetega Rešnjega Telesa.

Slovesen je bil dan 16. junija 1875, ko so sv. oče Pij IX. v Rimu in ž njimi vsi višji pastirji in pastirji celega sveta vsak v svojem okraju sami sebe in vse svoje vernike posvetili presvetemu Srcu Jezusovemu. S tem posvečenjem so ustregli željam presvetega Srca Jezusovega, pa tudi željam pobožnih duš. Od te dobe se je vnelo živahno življenje v sveti Cerkvi. Vnela se je ljubezen in češčenje presvetega Srca, kakoršne svet dotlej še ni videl. Ta dan 16. junija je bil torej dan slave za presv. Srce. Še večje veselje pa bi bilo za to Srce, ako bi se tako posvečenje prav mnogokrat ponavljalo, da bi postalo trajno in neprestano.

Prav to pa se mi zdi, je naloga evharističnega gibanja sedanjega časa. To gibanje naj opominja vernike, da prav pogosto, pri vsakem češčenju presv. Rešnjega Telesa, ponavljajo svojo ljubezen do Zveličarja, da prav pogosto ponavljajo besede sv. Petra: Gospod, jaz Te ljubim!, in: Jezus, Tebi živim, Tebi umrjem!

Presveti Zakrament je pravo središče, pravo žarišče notranjega življenja sv. Cerkve. Iz tega žarišča žari toplota božje ljubezni v človeška srca in iz teh src zopet nazaj do žarišča, do presvetega Srca.

Ako se ozremo v zgodovino sv. Cerkve, vidimo, da je bil presv. Zakrament vedno središče cerkvenega življenja pa tudi življenja posameznih vernikov. Le nekatere točke pogledimo! — Vse izpremembe zraka glede toplote in mraza jako rahločutno kaže toplomer; prav tako, smemo reči, odseva in

se kaže duhovno notranje življenje sv. Cerkve v skrivnostnem življenju in delovanju sv. Evharistije. Kadar je bilo duhovno življenje sv. Cerkve toplo, se je razodevala ta toplota v pobožnem češčenju presv. Rešnjega Telesa, v ljubezni do Jezusa v tabernaklju, v pogostem in pobožnem prejemanju presv. Reš. Telesa. Kadarkoli pa je duhovno življenje v sv. Cerkvi bilo mrzlo, mlačno, se je kazala ta mrzlotat tudi v mlačnejšem češčenju sv. Evharistije. — Vidimo pa tudi, da se je mlačno duhovno življenje po nerazumljivih sklepih božje previdnosti zopet prenovilo, poživilo, pri ognjišču nadnaravnega življenja po sv. Evharistiji. — Dogodki iz zgodovine sv. Cerkve nam to pojasnujejo.

Sredi enajstega stoletja je neverstvo poskusilo prvokrat napasti češčenje presv. Rešnjega Telesa. Nesrečni Berengar je tajil temeljno resnico sv. Evharistije. Obenem so pa divji boji germanskih narodov žugali zadržati ljubezen do presv. Zakramenta; nevarno je bilo, da bi sredi teh bojev ljubezen do Jezusa ne ugasnila, da češčenje njegovo ne bi prenehalo, kajti v divjih bojih je bilo že mnogo src od Jezusa odtujenih.

Toda, ko je bila nevarnost velika, je bila tudi pomoč že blizu; prišla je pomoč od zgoraj. Čudovito je v sredo teh nevarnih bojev posegla božja previdnost in nagnila je papeža Urbana IV., da je postavil praznik presv. Rešnjega Telesa — in kmalu se je pokazalo novo duhovno življenje, prišla je nova toplota v mrzla srca iz žarečega ognjišča božje ljubezni, od presv. Zakramenta.

Zopet pa so prišli žalostni, otožni časi, ko se je prikazalo luteranstvo, ki je na tisoče src po vseh evropskih deželah odtrgalo od Srca božjega s svojimi krivoverskimi nauki, bogoskrunskim, pohujšljivim življenjem in s svojo pohujšljivo zgovornostjo. Tedaj je zopet bila nevarnost, da sveti ogenj pobožnosti in ljubezni do presv. Zakramenta ne bi ugasnil po celih deželah. Zopet je bila torej potrebna pomoč od zgoraj — in pomoč je prišla, prišla izdatna, nepričakovana pomoč.

Ta čas je obudil Gospod Bog junaško vrsto svetnikov, ki so za življenje in smrt

se žrtvovali ali sami ali po redovih, ki so jih ustanovili za češčenje presv. Zakramenta. Iz te velike trume svetnikov imenujmo le sv. Karola Boromeja, Frančiška Saleškega, Vincencija Pavlanskega, sv. Ignacija, sv. Filipa Nerija, sv. Terezijo, sv. Frančiško Šantal in pozneje sv. Alfonza Ligorija. Vsi ti in mnogo drugih svetnikov so s svojimi duhovnimi sinovi in hčerami v najnevarnejših časih v srcih vernikov vnovič vzbujali gorečnost in ljubezen do presv. Zakramenta in so s tem po modrih ukrepih božje previdnosti silno mnogo pripomogli za prenovljenje notranjega življenja sv. Cerkve. — Z ognjišča presvetega Zakramenta je prišlo zopet novo življenje, vzplamtel je nov ogenj božje ljubezni v srcih vernikov.

Čez nedolgo časa pa se je zopet prikazal nov sovražnik na bojišču zoper sv. Cerkve in ta sovražnik je bil tem nevarnejši, ker si je pod krinko pobožnosti, da, pod krinko svetosti, prizadeval najpobožnejše, najplemenitejše duše odtrgati od Boga, od ljubezni in gorečnosti do presv. Zakramenta. Nepopisljivo hudo rano je vsekala sv. Cerkvi hinavsko-zapeljiva ločina takozvanih *janzenistov*.

Pa zopet je prišel trenutek, ko je Bog poslal svojega Duha, ki je vel skozi dežele in srca in jim vdahnil novo življenje. Bog je poslal pomoč po priprosti redovnici, blaženi Margareti Alakok. Po njej je oznanil Gospod pobožnost presv. Srca Jezusovega, in prav ta pobožnost je bila tedaj orožje v roki božji, ki je osramotila sovražnike sv. Cerkve, in sv. Evharistiji pomogla do veličastnega zmagoslavja.

In dandanes, ali niso časi zopet zelo nevarni? Ali se ni pred nekaj časom jelo prejemanje presv. Zakramenta zelo opuščati? Ali niso bili tabernakliji tako samotni, tako zapuščeni? In kakošne so bile posledice te mlačnosti do presv. Zakramenta? Posledice vidimo dandanes: podivjanost, nenravnost v nekaterih krogih je nečuvena in vsled nenravnosti in nesramnosti se onim, ki so izgubili vero v presv. Zakrament, zdi sv. Cerkve presveta, spoznajo, da niso vredni v

njej živeti in zaradi tega se čuje bojni klic: proč od cerkve, proč od Boga!

Kakošnega pripomočka pa se dandanes poslužuje božja previdnost v teh nevarnih časih? Prav tistega, kakor v enajstem, trinajstem in petnajstem stoletju. Božja previdnost je zbrala duhovnike in jih peljala k presv. Zakramentu, k studencu svetosti, k središču cerkvenega življenja, da tukaj dobivajo moč božjo in postanejo pravi apostoli sv. Cerkve. Tudi pri vernikih se je povzdignilo češčenje presv. Zakramenta, pomnožilo se je prejemanje sv. zakramentov in tako se tudi dandanes poživlja npravno, notranje živ-

lje sv. Cerkve. Prepričani smemo biti, da je češčenje presv. Zakramenta delo božje previdnosti v sedanjih razburjenih časih. Goskod Bog sam poseže vmes, da vzbuja češčenje presv. Zakramenta in tako z novo gorečnostjo vnema srca vernikov.

Središče duhovnega življenja je tudi v naši škofiji bilo in je sedaj češčenje presv. Rešnjega Telesa. To češčenje vernike ohrani zveste Bogu in sv. Cerkvi in dokler se bo pri nas med Slovenci tako lepo častilo presveto Rešnje Telo, se nam ni bati, da bi soražnik dobil ljudstvo v oblast, da bi ga odtujil Bogu in sv. Cerkvi. (Konec prih.)

Vsa lepota Marijine hčere je odznotraj.

Še nekaj o obleki.

O tem je bilo letos že parkrat govoreno. Da pa ta predmet popolnoma obdelamo, treba je dodati še nekaj besedi!

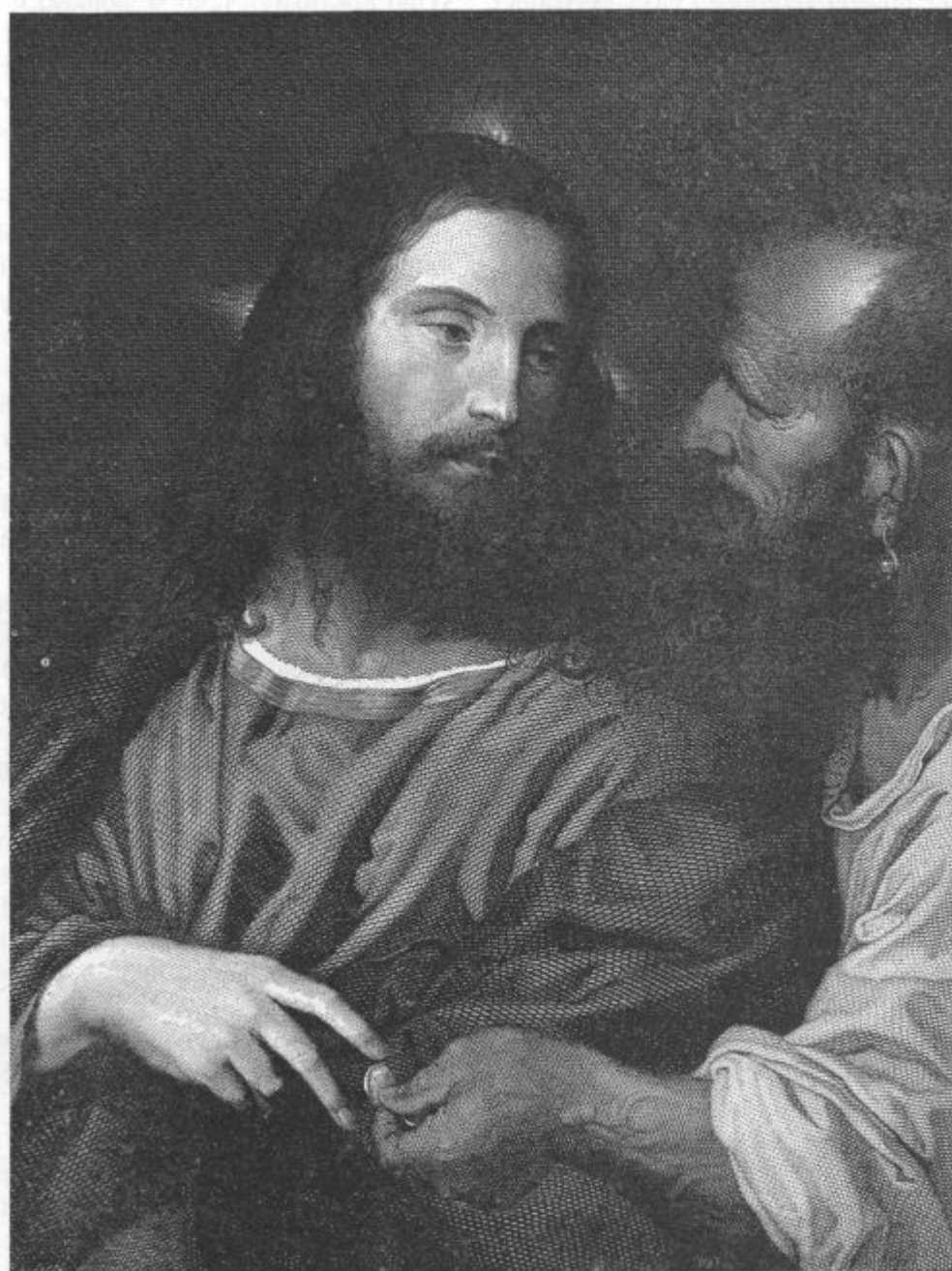
Nakratko in odločno hočemo povedati svoje mnenje o obleki, kolikor zadeva Marijine družbe, zlasti dekliške.

V škofijskih pravilih Marijinih družb se takole bere: »Poleg čistosti krščansko devico najbolj krasi ponižnost; zato naj Marijine hčere tudi v tem posnemajo Marijo, ter ljubijo ponižnost v vsem, posebno pa v svoji noši. Nosijo naj se stanu primerno, brez nepotrebne potratnosti in nečimurnosti!«

Nekje drugod je pa takole pisano: »Marijine družbe imajo dolžnost, da delajo zoper boleznisedanjega časa, izvirajoče iz pomanjkanja vere, to je: zoper mehkuznost, nečimurnost, razkošnost in potratnost. Njih edina posebnost

v obleki, s katero naj se odlikujejo, naj bo: preprostost!«

Tedaj poslušajte! Ponižnost se poda Marijinim devicam; ponižnost to je njih krasota. Prevzetno dekle ni nikdar hči Marijina, ki je bila ponižnost sama. Ponižnost se pa zlepa ne razodeva kje tako, kakor ravno v noši, v obleki. Ponižnost namreč, kjer res biva v srcu, se razodeva in kaže tudi v vnanjosti človekovi. — Ali si morete misliti Marijo prevzetno, visoko, domišljavo, našopirjeno? Marija vam je bila sama preprostost v vsem svojem vedenju, v vsi svoji noši. Nisem je videl žive, pa v duhu jo gledam in se ne motim: kakó snažno sicer, pa preprosto, da revno oblečena hodi! In ta preprostost je, rekel bi, oči božje nase potegnila: »se je ozrl na nizkost svoje dekle,« kakor sama prava v svojem slavospevu Magnifikat. — Tako je tudi pri drugih: Nečimurn človek dopade sebi, drugim pa ne; ponižen in priprost nad

„Čigava je ta podoba in napis?“

seboj nima dopadljivosti, a drugi in Bog jo imajo nad njim.

Marijine družbe imajo dolžnost, da delajo zoper bolezní sedanjega časa, izvirajoče iz pomanjkanja vere. Katere so te bolezni? Mehkužnost, nečimurnost in potratnost. Dandanes hoče vse »živeti« in »dobro« živeti; kar zemlja nudi prijetnosti, lepote in sladkosti, vse vžiti. In pazite dobro: to so bolezni, — tako je rečeno, — ki izvirajo iz pomanjkanja vere. Da, tako je! Zakaj ljudje tako hlastajo po zemeljskem vživanju? Ker so izgubili vero in upanje v uživanje po smrti. Na večnost ne mislijo, oni hočejo živeti in vživati sedaj, tukaj na svetu. Nič drugega kakor nasledek slabe vere je ta uživanjaželjnost. Takó ravnajo brezverci, in če oni takó ravnajo, ravnajo dosledno: po smrti ne pričakujemo nič več, torej vživajmo tukaj! — A za femi brezverci pobirajo stopinje tudi taki ljudje, ki pravijo, da imajo vero in dobro vero. Po smrti si žele in upajo v nebesa, toda, toda — na svetu bi si pa vendarle radi privoščili, kar je le mogoče dobrrega. Torej malo dela, veliko plačila, veliko prostosti, dobro jesti in piti, imenitno se oblačiti itd., itd. To je evangelij našega časa.

Ali pa smejo tudi Marijini otroci v ta evangelij verovati in se po njem ravnati? Marijine družbe imajo namen, ljudstvo z dobrim duhom prekvašati, ga v krščanskem duhu prenavljati, slabe navade z dobrimi nadomeščati. To je njih namen in poklic, to naloga njih življenja. Ako za svetom derejo, ga v vsem posnemajo in se vdajajo njegovim napakam, kako bodo svoj namen dosegle? Ako ne znajo kaj boljšega, kakor znajo posvetnjaki, kakšen namen potem imajo? Ne po reki doli plavati, ampak plavati proti reki nazaj, to je njih dolžnost. To je sicer težje, pa to ima kaj veljave in časti; po reki doli plavati, to je lahkota. Ne slabim navadam in razvadam se vdajati,

ampak zoper nje delati! To velja o vseh slabih rečeh, in to velja tudi o nečimurnosti in potratnosti. Kakor se baha posvetnjak s svojo košatostjo, tako se ponašaj dobra Marijina hči s preprostostjo! Preprostost, to je njena posebnost, njena krasota! —

Kar bomo zdajle povedali, to prizadetim gotovo ne bo všeč, pa resnici na ljubo bomo vendarle rekli.

Ponekodí imajo Marijine družabnice »uniformo«, to je vse enake obleke, navadno bele. Kaj naj rečemo na to? Jaz, kakor premišlujem in obračam, ne najdem nobene koristi na tej stvari. Vnanjosti se pripisuje prevelika veljava, na vnanjost se preveč gleda, in bati se je, da se v vnanjosti vse preveč zgubi. Nekje v svetem pismu (psalm 44.) je pisano: »Vsa lepota kraljeve hčere je od znotraj.« Te besede obrača cerkev na Marijo. In te besede naj veljajo tudi Marijini hčeri. Vsa lepota Marijine hčere bodi znotraj: v srcu, v lepih čednostih, lepem življenju.

Toda obleka tudi nekaj stane. Deset goldinarjev, to je brž. In glejte, posebno obleko, ki jo stane toliko, mora imeti, kaj drugega pa, kar bi jej koristilo, recimo družbeni list, ki stane 80 krajcarjev, tega pa ne more imeti in ga nima. In vendar, od česa ima več haska: od bele obleke, ki jo dene nase parkrat na leto, da sama sebi malo bolj dopade, ali od lista, ki ji prihaja v roke vsak mesec, in jo uči, kako naj po duhu v dobrem raste in napreduje? . . .

Ne zamerite nam te odkrite besede, katerim velja; zdelo se nam je potrebno, enkrat to od srca odložiti.

»Vsa lepota hčere Marijine je od znotraj.« To lepo in pomenljivo svetopisemsko besedo naj bi imele v spominu prav dobro vse Marijine družbe in vse Marijine družabnice. Zato še enkrat: »Njih edina posebnost v obleki, s katero naj se odlikujejo, bodi: preprostost!

Moč dobrega zgleda in dobrega berila.

Meseca septembra 190. je prišel neki redovnik z neko gospo, s katero sta si v železniškem vozu nasproti sedela, v pogovor. Ona je govorila o tem, da je ravno spremila svojega sina v novicijat nekega samostana. Duhovniku se je to zdelo lepo in je gospej častital, da ima takega sina. Ona je odgovorila: »Moj drugi sin je še boljši, žalibog, da bohehen; oba sta bila z menoj vred vsako nedeljo pri sv. obhajilu«. — »To je pa lepo,« odgovori duhovnik, »da se dobe še tako dobre katoliške družine.« — »Seveda, katoliška družina,« odgovori gospa; »moj mož je brezverec in jaz sem bila do 25. leta tudi.« — »Kako je pa vse to prišlo?« — »Po moji služnici (služkinji).« — In zdaj je pripovedovala gospa, kakšen zaklad za njeno hišo je to dekle. Vzela jo je v službo, ko je dobila prvega sina. Dekle je opravljalo svojo službo zvesto in veselo, delala je cele ure ponoči, da je mogla reveže podpirati, in s svojo priprosto, pa resnično pobožnostjo vzbudila občudovanje svoje gospe, tako, da jo je ta nekdanj vprašala: »Povejte mi no, kako pa človek postane tak, kakor ste vi?«

— »Z dobrim branjem,« je bil odgovor. Gospa je hotela to dobro berilo poznati. Služkinja ji dá dva nabožna lista (Sendbote in Notburga), na katera je bila naročena. Gospa pogleda vanja in ju vrže z nevoljo od sebe. Pozneje ju je pa vendar še vzela v roke in začela brati, — in to je bil začetek njenega popolnega spremenjenja. Gospa in dekla sta odslej vzgojevali oba dečka v krščanskem duhu, in ko sta pozneje prišla na gimnazijo, sta oba očetu povedala, da hočeta postati mašnika. Oče je bil nad tem zelo nevoljen in je rekel, da za to nima denarja in da naj se na mater obrneta. In mati ju je iz svojega vzdrževala, pri čemur jo je služnica velikodušno podpirala, — skozi osem let, ko sta bila na gimnaziji, ni vzela nobene plače. — Ko je gospa svoje pripovedovanje končala, je menil duhovnik, tako krasen zgled* čednosti bi se moral popisati in objaviti. »Jas sem že enkrat vse popisala,« odgovori gospa, »ko je pa ona videla, je raztrgala popir in dejala, da koj službo zapusti, če bi to kam razglasila.«

(Po »Sendbote« d. g. H. J.)

Moja celica.

Prostorna nisi, celica samotna,
zlato, dragulji tebe ne krase,
in vendar, vendar sobica tihotna,
z ljubeznijo oklepa te srce.

Svetišče moje, sreče tabernakelj,
ki z blaženstvom napajaš mi duha,
saj stena vsaka o veselju čistem,
o sreči rajski z mano šepeta.

Strastem sveta ni semkaj pot odprta,
skrivnostni mir preveva tihi stan,
ob delu vztrajnem, ob molitvi vdani
žari, ugaša tu življenja dan.

Koliko srečnih je že tu živelo,
ki jim srce poznalo ni prevar!
Koliko lilij tukaj je cvetelo,
da v domu večnem okrase oltar!

Zato te ljubim, celica samotna,
ti moja sreča, ti moj blagoslov;
ti si mi ljubša kot kraljestva zemlje,
najdražji dar si božjih mi darov.

Ubožna celica, svetišče moje,
do solze zadnje te ljubila bom,
ti dom si tihe zemske sreče,
ti pot najkrajša v večne sreče dom.

S. Elizabeta.

Mlada vera in stara brada.

Angleška kraljica Elizabeta, hči krutega kralja Henrika VIII. je na lovu srečala priprostega kmetiča. Takoj ga je skušala pridobiti za novo krivo vero, ki jo je njen oče vpeljal. Pazljivo je poslušal kmetič kraljico; pri tem je pa z roko gladil svojo sivo brado. Ko je kraljica nehala govoriti in ga pozvala:

»Odločite se mož, in pristopite k naši veri!« se je odrezal stari mož: »Kako bi moral pristopiti k veri, ki je še mlajša po letih, kot moja siva brada?«

Dobro jo je zasolil! Prava vera — tako vé vsak otrok — je stara že več kot 18 sto let — od Kristusa ima svoj izvor.

Mati, kaj seješ?

Polnoč je odbila. Pravkar sem zaspal. Pa je prišel nekdo in prav krepko potegnil za zvonec ob hišnih durih. Prebudil sem se. Takoj skočim pokonci, se ogrnem s plaščem ter hitim k oknu.

»Kaj pa je?«

»Gospod župnik, obhajaj bo treba iti.«

»Kam pa?«

»Doli k delavcem. Pri mojstru leži na smrt bolan mlad mož, ki želi gospoda.«

»Prosim, počakajte trenutek! Pridem takoj! — V hipu sem bil napravljen; nato sem hitel v cerkev po Najsvetejše. Kmalu sem opravil v cerkvi. Cerkvenik, ki me je zbudil, je prižgal tedaj veliko svetilko in je zazvončkljal. In odkorakala sva v tiho noč k bolniku, ki je ležal v skoro uro oddaljeni hiši.

Obhajilo v tihi noči! Ali naj opišem občutke, ki se vzbude v duhovnikovem srcu na taki poti? Ah ne, moje pero je preslabo. In kar bi tudi povedal, bi bilo le kakor zadušen glas iz daljave, komaj slišen odmev tega, kar duhovnik v resnici čuti v svojem srcu. S kakim veseljem hiti k bolniku, ki ga kliče, noseč mu tolažbo umirajočih ter popotnico za večno življenje. In koliko misli se poraja v duši duhovnikovi, ko nosi nebe-

ško jed na svojem srcu in pošilja kratke molitve in vzdihljeje k svojemu Odrešeniku za ubogega bolnika! In na nebu se vžigajo zvezdice, kakor da hočejo s svojim sijajem in ljubkim migljanjem pozdravljati Gospoda nebes in zemlje, ki ga nese duhovnikova roka v tihi noči k bolniku.

Peljali so me v majhno kambrico. Na preprostem ležišču je ležal kakih 38 let star človek. Lica so mu bila upala, njegove oči so gorele v vročnici.

»Častiti gospod,« je izpregovoril, »oprostite, da sem Vas klical ponoči. Ampak jaz čutim, da sem že pri koncu; in vendar bi ne umrl rad brez svetih zakramentov.«

»Saj sem prav rad prišel,« sem mu odgovoril, »ne bojte se, da bi mi bilo nadležno; bolnik naj pokliče ali podnevi ali ponoči duhovna, vselej rad pride; naj se le nikar ne boji, da bi mu bilo nadležno priti.«

Bolnik se je izpovedal in prejel z ginstivo pobožnostjo svete zakramente. In ko se je to zgodilo, je prijel za mojo roko ter se mi zahvaljeval in govoril: »Častiti gospod! Vidite me tukaj preprostega delavca. Že dalj časa sem tukaj in zaslužim kakor drugi: hrano in stanovanje pa nekaj denarja povrhu; in delam kakor drugi: denar, ki ga za-

služimo, navadno zapijemo, tako da nam ostane komaj toliko, da moremo za silo in prav uborno pokrivati nagoto svojega telesa. Sicer pa veste, kako je z nami, kaj bi pravil dalje. Ampak jaz nisem v tej okolici rojen. Po svojem stanu in rojstvu bi mogel biti imeniten gospod. Pa da sem v ta kraj prišel in sem zagazil med navadne žganjarje in se priteh zgubil, zato se imam zahvaliti svoji materi. Ko sem bil v šolah, sem bil zelo lahkomieln; mesto da bi se pridno učil in delal s tem veselje svojim starišem, sem se vdajal lenobi in zapravljal očetov denar. Oče me je zaradi tega karal in mi ni hotel več dajati denarja. Pa zdaj je priskočila moja mati na pomoč ter mi za očetovim hrbtom dajala denarja, kolikor sem ga le zahteval. Edino na to sem moral paziti, da ni oče izvedel o materini darežljivosti. Imel sem tedaj denarja, kakor čepin, in živel sem čisto po svoji volji. Ali to je bilo krivo, da sem zanemarjal šolo, da nisem prav nič napredoval, ampak le nazadoval in nazadnje šolo na kol obesil. Moj oče me je nameraval dati zdaj v veliko trgovino, kjer bi bil pod strogim nadzorstvom. Ali meni ni ugajala trgovina. Rajše bi bil častnik s svetlo sabljo. Mati mi je tudi zdaj pomagala in proti očetovi volji sem šel k vojakom; pa tudi z denarjem me je založila bolj kot kdaj preje. Tako sem imel zopet s čim popivati; tudi sem se vdal raznim igram. Tako sem zanemarjal tudi vojaško službo. In zgodilo se je, kakor se je moralo: častnik nisem postal, temveč zapodili so me od vojakov! Da bi očetovo opravičeno jezo potolažil vsaj deloma, sem vstopil tedaj po njegovi želji drage volje v trgovino. Morda bi se bil zdaj poboljšal, zakaj hotel sem dobro, ko bi mi s svojo preveliko liubeznijo ne zastopila zopet pota — mati. Kolikorkrat sem za kako reč le željo izrekel, mi je že mati skrivaj stisnila denar v pest. Potemtakem mi ni bilo treba misliti na to, da si bom moral kdaj sam svoj kruh služiti. Denar sem cenil le po tem, koliko se da z njim veselja kupiti. Pa polagoma se je vendar izpraznila materina blagajna. Ona mi ni mogla prav nič več dajati denarja. Ali kaj zdaj?

Na razveseljevanja sem bil navajen tako, da jih nisem mogel opustiti. Ali razveseljevanje stane denarcev, pa jaz sem imel le toliko denarja, kolikor sem si ga prislužil. To pa ni zadostovalo, in začel sem stegati svoje dolge prste po denarju svojega gospodarja. Sprva niso takoj zapazili. A ko le nisem odjenjal, je prišlo na dan, in oditi sem moral s sramoto. Oče je bil globoko užaljen in mi ni maral več pomagati, mati pa ni mogla. Zapustil sem torej očetovo hišo in se klatil po svetu in padal vedno nižje in nižje. Kot potepuh sem dobil v svoji revščini vendarle še tukaj delo, ki me je dalj časa preživljalo. Nihče se ne briga za take ljudi: žive in umrô po svoji volji. Nihče od nas se ni brigal za jutrnji dan; kar smo prislužili, smo tudi vse sproti na žganju zapili. Žganje in potepanje me je uničilo: daleč od svojega rojstnega kraja moram umreti še mlad . . .

Častiti gospod, meni bi ne bilo treba zdaj tukaj umirati, jaz bi bil drugačen gospod, ko bi me bila moja mati drugače vzgojila. Tako je vse moje revščine kriva le ona sama. Ne maram ji očitati; gotovo je že bridko obžalovala svojo napako in ie molila mnogo zâme. Edino ta misel me tolaži, da umriem spravljen z Bogom. Prosim Vas, gospod župnik, sporočite moji materi, da sem umrl dobro. To ji bo v tolažbo, in to edino tolažbo naj bi vsaj dobila od svojega sina — izgubljenca. In še za eno reč Vas prosim, častiti gospod, ne izdajte močega imena: življenje moje pa, če Vas volja, razodenite materam, da ne bodo v slepi svoji liubezni ravnale z otroki, kakor moja mati z menoj, in jih ne nehale tako v pogubo.«

Tolažil sem bolnika, kakor sem vedel in znal ter ga spominjal na brezmejno usmiljenje božje. Jutro se je že jasnilo, ko sem se vračal. In ko sem stopal, zamišljen v žalostno tega mladega življenja, pot proti domu, sem vzkliknil: »Oh mati, kaj si vsejala?« In zdelo se mi ie, da sem slišal odgovor v svojem srcu: »Izgubljeno življenje in prezgodnja smrt!« . . .

»Daleč od svojega rojstnega kraja moram umreti še mlad.« Te besede bolnikove so me napolnile z žalostjo.

Dan pozneje je umrl mladi mož. Sporočil sem materi, kakor sem obljubil, ter ji razodel, kako je dobro pripravljen in vdan v božjo voljo umrl nje sin. O tem, kar mi je povedal, nisem črhnil ni besedice. Par dni zatem dobim odgovor. Pismo je kazalo sledove solzâ, ki jih je morala prelivati uboga mati, pisoč odgovor. Potem pa je bridko obtoževala, da je bila pač ona sama, ki je sina zavedla na pot revščine in pogube, in da pretaka bridke solze noč in dan, da bi z njimi oprala svoje zadolženje pred Bogom, ki ga je zakrivala njena nevednost in prevelika ljubezen do sina. K sklepu je prosila: »Prosim, prečastiti gospod župnik, združite Vaše molitve z mojimi molitvami v korist duše mojega ubogega otroka.«

Zdajpazdaj grem na grob mladega moža. In ko se vračam potem zopet domov, zagledam v duhu toliko in toliko mater, ki svojih otrok ne vzgajajo prav. In nehote se mi vsiljuje vprašanje: »Matere, kaj sejete?

Kakšno zrnje zagrebljate v srca svojih otrok?»

»Plevel se zaseje in vzraste sam,« pravi star pregovor, »ali dobra setev uspeva le tam, kjer pade seme na rodovitna tla.« Niti zrnca plevela ne vseje poljedelec: plevel se sam vseje; ako pa hoče, da bo žito dozorelo na njegovem polju, mora dobro seme vreči v brazde. Tako je tudi z vzgojo. Napake se prikradejo nevidno in skoro same od sebe v otrokovo srce; ali dobro moramo vsejati v otrokovo srce in potem dalje gojiti, skrbno in previdno, da ga ne preraste plevel napak. To pa se mora vršiti takoj s prvimi dnevi in leti otroškega življenja. Milost sv. krsta pripravi otrokovo srce, da je takorekoč preorano in pripravno za setev. In mati je poklicana prva, da seje seme v srcu svojemu otroku.

Naj bi se pač vsaka mati velikokrat sama sebe vprašala: »Kaj sejem v srce svojega otroka?!« . . .

Žebli v hišnih vratih.

Pobožen žebliar (kovač) je imel malopridnega sina. Napravljaj mu je eno bridkost za drugo. Kadar je oče slišal, da je sin zopet naredil kaj hudega, zabil je žebelj v hišna vrata. Tako je prišel žebelj poleg žeblija in vrata so bila z žebli že kar obsejana. Ko je pa sin v tujini o tem slišal, je očetu pisal skesano pismo in obljubil poboljšanje. Oče prebravši pismo, izdere prvi žebelj iz vrat. In kadar je zopet kaj dobrega slišal o sinu, vselej je potegnil po en žebeli iz hišnih vrat. Sin, ki je bil medtem že dorasel v zrelega moža, se je vrnil čez dolgo domov. Sedaj je bil očetu dober in poslušen sin; na vso moč

je očetu stregel in mu lajšal težave starosti. In pri vsakem dobrem delu sinovem je oče izdrl po en žebelj iz lesa. Ko je bil tudi zadnji žebelj izdrt, pelje oče vesel svojega sina k vratom in mu reče, da so zdaj že vsi žebli izginili. Na to pa reče sin poln žalosti in kesanja: »Da, oče, žeblijev ni več, ali luknjice so pa še ostale.«

Tako, dragi moj bogoljub, je pri vsakem človeku. Grehi, ki si jih kedaj storil, se ti odpusté pri dobri spovedi, ali nasledki greha slabost volje, hudo nagnjenje, pa tudi časne kazni ti pa še ostanejo. Zato, varuj se greha!

I. P.

Spomini vojaškega duhovnika.

(Piše Francišek Premru.)

Dvakrat že, kakor smo brali, je vojaštvo poveljalo cerkveno slavnost. Spodobilo se je, da cerkev to uslugo vrne in čisto vojaško svečanost po svoje proslavi. Priložnost je bila kmalu dana.

Dne 24. junija je obhajal 76. pešpolk spomin na krvavo bitko pri Kustoci leta 1866., v kateri je junaški polk imel mnogo mrtvih in ranjenih, pa je vzlic strašnemu ognju zmagonosno prodiral proti sovražniku.

Polkovnik je osebno prišel k meni in me naprosil, naj bi drugi dan imel vojaško mašo v taboru izven Sarajeva. Kar je potrebno pripraviti, o tem naj se dogovorim s pobočnikom, katera terega bo takoj poslal. S tem sem uredil vse in za drugi dan ob 8. uri je bila odločena vojaška maša.

Marsikdo si bo mislil, kaka je neki vojaška maša? Kakor mi razločujemo trovrstno službo božjo, kar se sv. maše tiče, namreč navadno, peto in slovesno sv. mašo, tako je tudi vojaška služba božja trovrstna. Navadna vojaška služba božja, ki se v večjih garnizijah vsako nedeljo, v manjih pa vsako drugo nedeljo obavlja, obstoji v tem, da se posamezni oddelki pod vodstvom častnika zbero pred glavno vojašnico in o določenem času oboroženi samo s stranskim orožjem (z bodalom ali s sabljo) z godbo na čelu korakajo v cerkev. Tu je najprej pridiga, večkrat v dveh jezikih, potem sv. maša, med katero godba igra nabožne pesmi. Po sv. maši se izpostavi ciborij, molijo se predpisane molitve v materinem jeziku dotičnih vojakov, katerim se pridene še molitev za cesarja. Ko godba odigra trikrat »svet, svet, svet«, mašnik podeli blagoslov. Ko Presveto s kadihom počasti, zaigra godba cesarsko pesem, pri kateri vojaki, ki so v klopih, vstanejo. Tudi duhoven ne zapusti oltarja, temveč tudi stoje, kakor se spodobi, čaka, dokler pesem in ž. njo opravilo ni končano.

Naj bi ta lepa navada bila slehrnemu v posnemo, ki iz nevednosti ni storil, kar se spodobi. Pri sv. maši in sploh, kadar se v cerkvi bere sv. evangelij, vstanemo v znamenje spoštovanja do božje besede, katero ono oznanjuje. Tako, če se pri cesarski pesmi, bodisi v cerkvi, kadar se zapoje, bodisi pri svečanih priložnostih izven cerkve vzdignemo od sedežev, pokažemo spoštovanje do slavne hiše habsburške, obenem pa

tudi ljubezen do naše Avstrije. Koga bi ne ganili, koga ne navdušili mogočni akordi prelepe naše himne, posebno če v srcu odmevajo besede: »Bog ohrani, Bog obvari nam cesarja, Avstrijo!«

S cesarsko pesmijo konča torej sv. opravilo in vojaki zopet v redu odkorakajo z godbo na čelu v vojašnico.

Druga vrsta vojaškega bogoslužja se razločuje od prve samo v tem, da se obhaja na prostem pod milim nebom in da vojaki popolnoma oboroženi in v krdela razvrsteni prisostvujejo službi božji. Tako je bilo že omenjenega dne. Po sv. maši sem imel naslednji govor na vojake:

Krščanski vojaki, predragi tovariši!

Kadar se ob vročih poletnih dnevih izza gora črni oblaki dvigajo in solnce potemne, ko pogosti bliski po zraku švigajo in v daljavi votli grom doni, tedaj kmetovalec s strahom gleda k nebu, boječ se za sad polja, katero je v potu svojega obraza z žuljevimi rokami obdelal v lepi nadi, da bo dobri Bog njegov trud blagoslovil. Saj se pa gre zanjegov kruh, za njegov imetek, za njegovo časno srečo. Povzdigne torej roki obupno k nebu ter milo prosi vsemogočnega dobrotljivega Očeta, naj bi se ga usmilil, naj bi mu prizanesel in ga varoval težke nesreče.

Taisto stori marljivi ratar in mirni državljani, če se politično obnebjje zmračí, če se je bati vojske, če je mila domovina v nevarnosti. Tudi tu se pošiljajo vroče molitve pred božji tron, da bi Bog odvrnil od države hudo šibo vojske. Obenem pa z zaupanjem gleda na vojaški stan, ki naj bi varoval državne meje in jih branil proti navalom sovražnika.

Tako je bilo pred 14 leti, ko je bila naša domovina od dvojnega sovražnika napadena. To zaupanje, katero ob času nevarnosti stavi domovina v vojaški stan, so vaši predniki popolnoma opravičili, in dokler bo svet stal, bodo griči okolu Kustoce pričali o junaštvu in navdušenem požrtvovanju tega polka, ki je s svojo hrabrostjo znatno pripomogel k sijajni zmagi nad trikrat močnejšim sovražnikom.

Predragi moji! Na to isto od sv. cerkve blagoslovljeno zastavo so prisegali vaši dedje

in predniki zvestobo; pod njo so se borili in svojo kri prelivali, ter jo vam častno in nemadeževano izročili. V vaših žilah kroži ista kri, ki se je pretakala po žilah vaših prednikov in zato trdno upam in se zanesljivo na-dejam, da boste, ko bi zopet zatrobila bojna tromba, navdušeni zbrali okoli te zastave ter jej nove lavorike priborili in jo z novo slavo obdali.

Da vam pa bo to mogoče, je potrebno, da si prisvojite in navzamete pravega vojaškega duha, t. j. da svoj stan z dvojnimi pogledom ogledate, namreč s pogledom ljubezni, ki vse težave vojaškega stanu olajša in pa s pogledom sv. vere, ki nas uči ta stan spošto-vati in častiti.

Pravega vojaškega duha ima vojak, ki se prevzet od lepote svojega stanu, temu z vso ljubeznijo posveti, v mirnem času vse težave, v bojnem pa vse nevarnosti možato prenaša, ki vznešen od vzvišenosti svojega stanu gle-da in skuša svoje življenje tako uravnati, da bi bilo enako vojaški obleki, katero nosi, ki mora biti vedno čista in snažna.

Kateri vojak bi ne ljubil svojega stanu, ki je tako lep, vzvišen, dà, idealen, ako ga prav spozna? Vsakemu, ki mu je cesarska suknja pretesna, se lahko reče: ti svojega stanu ne poznaš, njegove lepote še nisi izpre-videl. Poglej mogočni hrast v gozdu, častit-ljiv po svoji stoletni starosti, vzvišen po svo-jem bogatem vejevju, v čigar senci drobne ptice počivajo in trudni potnik sladko spi.

To drevo je podoba lepote vojaškega sta-nu, ki je lep po svoji svrhi, lep po svoji sta-rosti in lep po svojem delovanju. — Najsvetejše blago človeštva varovati in ohraniti, je naloga vojaka, sv. vero, pravico, prevzvišeni prestol in domovino čuvati proti vsakemu so-vražniku z lastno krvjo braniti njegov vzvi-šeni cilj. In ta stan, da ga ne ljubiš?

Če pa tvoje srce teži misel na velike mu-ke, težave in na mnogo trpljenja tega stanu, potem ga oglej s pogledom sv. vere, ki edino globoko vseje in dà pravo navdušenje. Sveta vera posvečuje zibel, potno palico in grob do-brega vojaka. — Ne človeška, temveč božja volja vas je poklicala v vojake. Vam vsem lahko rečem, kar je Jezus Kristus svojim apo-stelnom rekel: »Ne vi ste se pozvali, temveč jaz sem vas poklical«. Zategadelj je tudi dober vojak v božjem varstvu, saj mnogi v najhuj-šem ognju, obdan od sovražnih bodal in smrt sipajočih žrel topov, nepoškodovan ostane. — In ako na bojnem polju pade, kako poveljuje sv. vera tako smrt? Imenuje jo blaženo mu-čeniško smrt, prispodobi jo krstu krvi, ki grehe izbriše in obeča za s toliko žrtvo dopol-njeno dolžnost, tudi plačilo za dolžnost, večno zveličanje.

Kdor vojaški stan tako premišluje in ga ogleduje s pogledom ljubezni, da ga ljubi, in s pogledom vere, da ga spoštuje, mora biti navdahnjen s pravim vojaškim duhom, in le tak je vojak v pravem pomenu besede, vojak skozinskoz, čast polka, dika posadke, biser vsega vojaštva, z eno besedo junak. Ljubi to-rej in čislaj tvoj stan in vojskuj se kot dober vojak Kristusov!

Kdor nikdar boja videl ni,
neznana mu je boja slast.
Čeravno je v nevarnosti,
ne plaši se, temuč za čast
in blagor domovine
on suče meč,
krvi rudeč.
Ko mu življenje gine,
če pade, še 'zgovarja:
»Za vero, dom, cesarja!« Amen.

(Dalje sledi.)

Verni Slovenci! Meseca maja 1908 bo gotovo prvo veliko skupno slovensko romanje v Lurd.

Nujno prosimo: Oglašajte se udeleženci že zdaj, da se vemo ravnati glede romarskega vlaka!

Oglasila sprejema: Upravništvo „Slovenca“.

Iz Aleksandrije.

Slovenska šola v Aleksandriji.

V zadnjem »Bogoljubu« je bilo z debelimi črkami naznanjeno, da je najeta hiša z vrtom za našo šolo, katero bodo pričele čč. slovenske šolske sestre meseca oktobra. Vse je bilo res zato pripravljeno in določeno, pa znani pregovor: človek obrača, Bog pa obrne, se je uresničil tudi pri naši šoli. Šolo smo sicer res otvorili 2. oktobra, pa brez čč. slovenskih šolskih sester. Zadnji trenutek se nam je brzojavilo, da se je sestram, dasi so bile že pripravljene za pot v daljino Afriko, nenadoma preprečilo odpotovanje. Kako smo bili veseli sporočila, da odpotujejo štiri sestre dne 26. septembra iz Trsta v Aleksandrijo. Za tem pa taka brzojavna vest! Dirnila nas je neprijetno, pa nismo obupali. Dobili smo tukaj dve učiteljici, eno za francoski in italijanski, drugo pa za slovenski, hrvaški in nemški jezik. Sprejeti sta le začasno, dokler ne pridejo sem določene čč. slovenske šolske sestre. Dasi žalostni, ker se ni povsem izpolnila naša želja, smo bili vendar veseli in ponosni 2. oktobra pri otvoritvi šole, kajti kljub vsemu nasprotovanju, vendarle imamo v Afriki svojo prvo slovensko šolo. Kako prijetno čutilo je bilo: prvič v Afriki v prvi šoli slišati nežne otroke mili naš slovenski jezik! Šolo imamo in zmaga je naša! Ponosno je vihrala tri dni na naši šoli velika avstrijska zastava, češ, tudi tu so vrli avstrijski državljani, zvesti in požrtvovalni Slovenci in Hrvatje, ki so kljub tolikim težkočam in zaprekam otvorili svojo šolo v Aleksandriji. Silno mi silijo v pero misli, da bi vam, dragi rojaki, popisal vsaj nekoliko te ovire in bridkosti, pa nočem, ker nočem razburjati tudi vas; omenim le, da so mi one najboljši dokaz, da je naše podjetje Bogu zelo všeč in dopadljivo, zato pa trdno upam, da bomo z božjo pomočjo zmagali te nove, še tako velike zapreke ter da bodo naši naselbini v Aleksandriji tako silno potrebne slovenske redovnice kmalu sem dospele, kajti ne rabimo jih samo v šoli, temveč še veliko bolj pri ogromnem številu 2000 Slovenk, radi katerih mi krvavi srce, kako se one tu pogubljajo. Naj bi pač te besede, ki prihajajo iz dna srca, pa popisujejo le površno naše težavno stališče, vspodbudile vsakega, ki jih bo bral, da bi nam pomagal za rešenje duš, bodisi z molitvijo, darovi ali s svojo veljavo.

Družba sv. Rafaela v pomoč izseljencem, je pričela delovati začetkom septembra t. l. tudi v Aleksandriji. Vsak ponedeljek zjutraj hodita dve poročeni Slovenki, gospe Ivanka Kovačič in Josipina Klinkon, obe iz Tolmina, spremit novodošle rojakinje na parnik. One jim podajo prva potrebna navodila ter pazijo, da ne vlovi, kar se je, žal, poprej velikokrat zgodilo, priliznjeni hudobnež kake neizkušene in priproste mladenke. Zaščitnice novodošlih Slovenk se spoznajo takoj po svetinji društva »Krščanske zveze«, katero nosijo na parniku očitno. V tem času, od septembra naprej, jih je došlo že lepo število, samo predzadnji ponedeljek 21 mladih deklet.

Društvo »Krščanska zveza Slovenk« je priredilo v nedeljo, 29. septembra, igro »Sv. Cita« in pri njej se je nabrala častna svota za šolo.

Na rožnovensko nedeljo smo imeli v cerkvi sv. Katarine lepo pobožnost. Bratovščina svetega rožnega venca, ustanovljena v naši cerkvi, je imela letos krasno svečanost. Ob 7. uri zjutraj med sv. mašo našega prevzvišenega nadškofa Avrelija Briante je bilo med petjem na koru jako številno skupno sv. obhajilo. Ob 10. slovesna sv. maša in govor novodošlega italijanskega govornika P. Pacifika; tu namreč pride vsako leto iz Italije nov pridigar in ostane pri nas do konca maja. Popoldne ob 5., po petih sklepnicah, je bila letos prvič procesija s kipom rožnivenške Matere Božje zunaj cerkve. Na tisoče je bilo zbranega ljudstva, svirala je godba salezijancev ter prepevali so cerkveni pevci in šolska dekleta italijanskih redovnic. Ozaljšano je bilo cerkveno pročelje, pred cerkvijo več zastav, med vrtoma pred cerkvijo je bila za to slovesnost pripravljena električna razsvetljava, ki je posebno povišala vso slovesnost. Vse se je vršilo lepo v redu in množica je vsa vesela in zadovoljna vztrajala pri slovesnosti do poznega večera.

Slovenka Lucija D. v Kahirj izreka srčno zahvalo sv. Antonu P. za posebne milosti, ki jih je po njem zadobila. Obenem se pa obtoži, da je šele zdaj, po petih letih, izpolnila storjene obljube in želi, da se javi ta njena malomarnost, katero obžaluje, ko piše: Žal mi je, da sem bila tako nehvaležna sv. Antonu, ki mi je toliko še drugih milosti dodelil v teku mojega življenja.

P. Benigen Snol.

Zanimivosti z mojega pota.

(Piše urednik.)

Najprej vam moram povedati zanimivo novico, da se je mojega zadnjega potopisa tudi takozvani »Slovenski Narod« nekaj spomnil. No, vidite, celo »Narodovci« bero »Bogoljuba«! To je pa res lepo! Ljubeznivi »Narodovci« naj mi samo to oprosté, da se na njih želje ne bom prav nič oziral, jim tudi nič odgovarjal, ampak šel mirno svojo pot naprej!

Mi smo še vedno v Briksnu.

Zelo velika je tudi škofova palača, da je najbrž malo takih v Avstriji. Zraven palače pa sila razsežen vrt, tako da sem rekel tovarišu: Ko bi vsaj eno desetino tega bilo v Ljubljani pri škofovi palači, kjer ni nobene pedi vrta!

Kakor rečeno, sta v Briksenu dve misijonarski hiši za vzgajanje misijonarjev. Ker mora vsakemu poštenemu krščanskemu človeku velike ležéce biti na misijonih, po katerih se kraljestvo božje širi po zemlji, in ker se tudi midva potnika prištevava k poštenim krščanskim ljudem, zato sva si šla ogledat oba zavoda. In zopet — če smem povedati — mi je prišla na misel domovina: Tukaj v tem malem mestu dve vrsti misijonarjev, pri nas pa nikjer nikakih. Kaj pravite, ljubi bralci, ali niste vi moje misli, da bi bilo prav, ko bi mi imeli svoj zavod za vnanje misijonarje? Berite, kar piše preprost Marijin družabnik, koj tam začasni v današnji številki o misijonih. Pravi: Mi Slovenci nimamo skoro nič misijonarjev. — In res jih nimamo. Pa dokler ne bomo imeli kje blizu kakega zavoda za to, jih tudi ne bomo imeli. V redove stopajo naši mladeniči le v tiste, ki so pri nas nastanjeni; k redemptoristom, pijaristom, dominikanom, trinitarcem ne vstopajo, ker teh redov pri nas ni. In vendar kaj pravite: Ali bi ne bilo prav, da bi imeli tudi mi nekoliko svojih misijonarjev, da bi tudi mi malo več pripomogli k razširjanju svete vere po zemlji? V naših časih, ko je v kulturnih deželah, in žalibog, tudi med nami Slovenci, vedno več brezvercev, ki očitno oznanjajo odpad od Boga, si mora Cerkev iskati novega polja, na katerem se more razvijati. In menite, da nima mnogo naših mladeničev v sebi nagnjenja za ta najidealnejši, najkrasnejši poklic? Toda ta poklic v njih spi, ker nima prilike in povoda, da bi se vzbudil. Ko bi imeli kako misijonistično v obližju, pa bi se vzbudil. In mi, namestu da bi vse naše misijonske darove pošiljali tujim misijonarjem, ki nadevajo svojim misijonskim postajam nem-

ška in druga nam tuja imena, bi mar podpirali svoje ljudi. Zakaj pa ne bi nastalo enkrat kaj v Afriki kako Brezje ali Šmarje ali kaj takega? Kdor je mojih misli, lahko pošlje svoj dar na naše uredništvo: »Za slovenske misijonarje«. Nekaj imamo v ta namen že nabranega; naj se množi, dokler se misel ne uresniči! — Seveda potreb je toliko! . . . Pa eden naj da sem, drugi naj da tja, pa bo povsod malo pomagano. Za nepotrebne reči pa manj ali nič! Za alkohol manj, za tobak pa še manj, pa za nepotrebno navlako na svojem ljubem životu manj, — pa se bo še marsikaka kronica dobila za dobro stvar — — —

No, vidite, da je res dokaj lepega in zanimivega v malem Briksnu. Zato sva se midva romarja mudila ondi skoro cel dan.

Ko sva si tako Briksen — ki nama bo ostal v vedno prijetnem spominu kot vzgledno kršč. mesto — precej dobro ogledala, sva se odpeljala ob treh popoldne proti jugu v Bocen.

Železnica teče po ozki dolini ob reki Eisack. Svet tukaj močno pada; saj stoji Bocen, do katerega vozi vlak iz Briksna eno uro, okolu 300 metrov nižje od Briksna. Zato Eisack silno dere, takó da je kaj zanimivo gledati iz vlaka, kako se voda valovi, peni in šumi.

Nekako sredi tega pota se proti vzhodu odcepi od te doline gródenska dolina, znana po svojem kiparstvu in rezbarstvu. Skoro po celi dolini, posebno pri sv. Ulriku, se pečajo s tem, da izdelujejo iz lesa sv. podobe in oltarje. Tudi po naših cerkvah je mnogo kipov od tam gori. Je že prav; še bolj prav bi pa bilo, ko bi naši domači ljudje izdelovali sami vse, kar domača dežela potrebuje. Žalibog, da se pri domačih delavcih ne dobi vselej vse tako bodisi glede cene bodisi glede lepote, kakor pri tujcih. Ta reč bi se morala boljše urediti. Za vse naše potrebe bi morali imeti dosti domačih delavcev — saj ljudi nam ne manjka; koliko jih pa oddamo vsako leto Ameriki! — in ti bi se morali potruditi, da s tujci konkurirajo v kakovosti in ceni, — in če to, potem bi se moralo vse le pri domačih naročati. Bilo bi hvaležno delo, ko bi naše cerkveno-umetniško društvo tudi tole v roke vzelo in dobavo cerkvenih potrebščin reguliralo: umetnike nadzorovalo in delodajavce jim naklanjalo. Nekoliko se to že godi, pa bi bilo treba še v večji meri. Kam bodo pa Gródeni, katerim

želimo vse dobro, svoje izdelke oddali, za to pa nismo poklicani mi skrbeti.

Dolina dobiva vedno bolj južni značaj, začenjajo se prikazovati vinogradi, breskve in sempatja tudi že ciprese; vidi se, da nismo daleč od Laškega. Kmalu dospemo v Bocen.

Bocen je dokaj večje mesto od Briksna. Ima 13.000 prebivalcev, tudi ima prav lepo lego, — sicer pa ni ondi nič posebnega. Mestne ulice so večinoma zelo ozke; mesto ima že nekoliko italijanski značaj. Na »sadnem trgu« prodajajo silno lepo sadje, toda ne poceni.

Tedaj zakaj pa zopet ravno Bocen? Kaj je v Bocnu tako posebnega, da sva ga hotela videti, saj kdor količkaj pozna zemljevid, vé, da v Linc se od nas ne hodi skozi Bocen, tudi po okrožni poti ne; treba je bilo napraviti en skok na stran.

To hočem vse lepo po vrsti razložiti.

Župnija je menda celo mesto le ena; — spada pa Bocen že v tridentsko in ne več v briksensko škofijo. Farna cerkev je gotska, zelo velika, tudi lepa in mogočna, samo veliko preveč temna. Razen farne so ondi tudi še kapucinska in frančiškanska, in pa — še ena. To je: cerkev in samostan evharistincev ali Je-

zusovega Srca. In ta je bila, ki naju je s tovarišem v Bocnu mikala in zanimala.

Menda že vsak izmed preprostih bravcev vé, da grška beseda »Eucharistia« pomeni: presv. Rešnje Telo. Potrebno je, da to besedo poznate, ker se večkrat rabi in se ji je časih kar težko ogniti; saj ste ravno zadnjič brali o »evharističnem shodu« v Ljubljani. — Če pa to veste, potem že tudi lahko veste, kaj so to »evharistinci«. Redovniki so to, ki imajo namen in nalogo, presveto Evharistijo prav posebno častiti. Ta red (pravzaprav kongregacija) je še mlad; ustanovil ga je Francoz, služabnik božji, P. Eymard, ki bo gotovo še med blažene ali svete prištet.

Kakó pa tedaj časte evharistinci presv. Evharistijo? Tako, da imajo neprenehoma, leto in dan, podnevi in ponoči, izpostavljeno Najsvetejše in ga molijo vrsteč se, tako, da pride na vsakih osem ur vsak zopet na vrsto, da vsak redno tri ure na dan premoli pred Najsvetejšim.

V našem cesarstvu so evharistinci naseljeni samo v Bocnu, in to šele nekaj let. Sezidali so si novo cerkev, stanujejo pa v neki stari hiši poleg cerkve. Žalibog, da je cerkev preveč v tesnobi, na boljšega prostora menda niso mogli dobiti, dal ga je bivši poslanec katoliški, Zallinger. Mestni svet, ki je liberalen, pa ni bil prijazen novemu samostanu.

Cerkev, ki jo vidite pred seboj v podobi, je zidana v romanskem slogu iz rezanega neometanega kamena. Marsikomu izmed nas, ki smo navajeni na visoke cerkvene zvonike, se bosta zdeli strehi zvonikov pač prenizki in prerevni. Pa cerkev ni revna, je zidana strogo v slogu, iz rezanega, neometanega kamna, in je kaj lepa stavba, zlasti od znotraj. Okrašena je z umetniškimi slikami na zlatem dnu, precej secesionistično.

Ko sva midva prišla pogledat, Presveto ni bilo izpostavljeno v cerkvi, ker so ravno postavljali nove klopi ali klečavnike, ampak je bilo v neki kapeli prvega nadstropja, kjer so patri ravno brevir (matutin) opravljali. — Drugo jutro sva v isti kapeli maševala. Po sv. maši so naju povabili k zajtrku. Ti redovniki se odlikujejo z neko posebno ponižnostjo in prijaznostjo, kakor sinovi sv. Vincencija, ki človeku tako prijetno dene, kadar v njih prostore stopi. Neki pater naju je sprejel, spremljal in nama razlagal o svojem redu. V obednici sva opazila čudovito priprostost, tisto priprostost, ki tako dobro dene v današnjih časih razkošja in potrate. Dasi ni njih glavni namen, gojiti ubožstvo, vendar imajo

stene neposlikane, kar bele, miza je nepobarvana in nepogrnjena. Stanovanje imajo staro, revno, sploh so ubožni, da sami zase komaj izhajajo.

Tembolj pa so vneti za lepoto cerkve, za krasoto, ki velja Onemu, okolu katerega se sučejo njih misli in vse njih življenje, Jezusu v presv. Zakramentu. Pokazali so nam monstranco, v kateri se navadno izpostavlja sv. hostija na velikem oltarju: visoka je 1 meter 20 cm, in dosti jo ima en mož vzdigniti; je vsa iz srebra in obsuta z mnogimi velikimi pristnimi dragimi kamni. Prispevale in darovale so zanjo najodličnejše osebe, tudi cesar sam.

Veliki oltar je »baldahin«, sloneč na štirih stebrih, zelo lepe oblike. Prostor, na katerem monstranca stoji, je zelo visoko in vodijo zadaj za oltarjem stopnjice do njega. Ta način izpostavljanja so jeli posnemati tudi že drugod, tako sem videl v novi cerkvi na Bledu, kar se mi pa za navadne cerkve ne zdi praktično.

Pri tej cerkvi je tudi sedež bratovščine duhovnikov-častivcev, ki se zavežejo vsak teden eno uro častiti presv. Rešnje Telo; semkaj prihajajo mesečni izkazi bratovščine. In spremljajoči pater naju je, ne da bi ga bila vprašala, zagotavljal, da ljubljanska škofija je v tem oziru ena najboljših.

Tukaj je pa tudi sedež druge nove bratovščine za pospeševanje pogostnega sv. obhajila. Kdor se vpiše, dobi pravila in navodilo v dosego namena bratovščine. Ako bi kateri od častitih duhovnih sobratov želel pristopiti, je uredništvo »Bogoljuba« z veseljem pripravljeno posredovati, zadostuje samo ena kartica do uredništva.

Neki gospod, čegar cerkev stoji v sveti samoti, mi je že nekda rekel: »Ti, naša cerkev bi bila kaj pripravna za evharistince!« Zato sem poprašal prijaznega patra, v kakšnih krajih se oni radi naseljujejo. Pa mi je odgovoril prijazni mož, da le po mestih in sicer najrajši po velikih mestih. To pa zato, ker njih namen ni samo ta, da le oni sami časte evharističnega Jezusa, ampak da s svojim zgledom in s svečanostmi v cerkvi tudi ljudstvo in sicer v veliki meri pritegnejo in vzdignejo, da se zbira okolu Njega.

Med udi tega častitega in lepega reda sta pa že tudi dva Slovenca, ki sta sicer še klerika in se pripravljata na mašništvo in redovne obljube. Eden je g. Tomaž Ogrizek, doma pri Sv. Janezu ali Sv. Lovrencu na Dravskem polju. Govorili

smo ž njim; drugega pa nismo videli, ker ga ni bilo tisti dan doma.

Koj zraven Bocna onstran reke je trg Gries. Ondi je velik benediktinski samostan, opatija, ki ima tudi župnijo. Prijazen benediktinski pater, s katerim smo se slučajno sešli pri evharistincih, naju je tja peljal in nama razkazal, zraven pa še marsikaj drugega o ondottih razmerah pojasnil. Dobri mož se je čudil, odkod midva tako imenitno nemško znava! No, moja nemščina ni ravno bogve kaj, ampak moj tovariš, ki je tri leta cesarja služil in si tri zvezde prislužil, ta jo seveda reže, da je veselje.

Ko sva tako v Bocnu svoj namen dosegla, sva se odpravljala zopet odtam. Pred odhodom vlaka sva še v naglici napisala eno razglednico s cerkvijo evharistincev na gospoda prelata Flisa, kot generala duhovnikov-častivcev. Potem pa sva se odpeljala po isti poti nazaj po dolini za Eisackom gori mimo Briksna do Franzensfeste, kamor sva bila prišla iz pusterske doline. Od Franzensfeste naprej pa po novi črti proti severu do Inomosta.

Nekaj časa ni nič posebnega na tej črti; železnica gre za Eisackom po dolini gori vedno

pomalem navzgor. Od mesteca Sterzinga pa se začne vzdigovati vedno močnejše in močnejše proti — Brennerju. Brenner je prelaz, gorsko sedlo, čez katero vodi železnica. Prave doline tukaj ni, gorovje se drži skupaj, in na njega najnižjem mestu je čez speljana cesta in železna cesta. Visok je Brenner 1370 metrov. Krasna je vožnja čez njega. Lepa je od južne plati, odkoder smo se peljali, še mnogo lepša pa na severni strani, ko se obrne navzdol in ko vlak ob strmem gorskem robu skozi mnogo predorov drdri v nižavo. Prav na vrhu ne daleč od kolo dvora je malo mično jezerce. Gori izvirata tudi obe vodi, od katerih vsaka teče na svojo plat: Eisack na južno, Sil na severno; prva gre potem v Adižo, ta pa v Jadransko morje; druga pa v Ino, ta v Donavo in ta v Črno morje. Vožnja ob peneči vodi dela pot še lepšo in kratkočasnejšo. Človek, ki ima oko za naravne lepote, ima tukaj dovolj vžitka.

Ko vlak šine skoz zadnji predor, se zasveti pred nami glavno mesto tirolsko, — Inomost.

(Dalje.)

Slovenci, zanimajmo se za misijone!

»Pojdite po vsem svetu in učite vse narode!« je dejal Jezus svojim apostolom. Po teh besedah se ravna na tisoče junakov, ki iz ljubezni do Jezusa zapuste vse, kar jim je ljubo in drago, ter gredo v daljne kraje oznanjvat sv. vero. Ti junaki so misijonarji. Misijonarji gredo v vse poganške dežele, med najbolj divje narode, oznanjvat pravo vero. Povsod imajo veliko težav in zaprek

pri svojem delovanju, povsod potrebujejo naše pomoči; najbolj pomoči potrebni in usmiljenja vredni pa so afriški misijoni. V drugih krajih so narodi prišli že do precejšnje omike, dočim so afriški narodi po večini še divji. Afrika je še zelo pogreznjena v poganstvo, prebivalci živijo v veliki zapuščeniosti. V Afriki je še vedno nečloveška trgovina s sužnji. Tudi v to nesrečno Afriko vle-

če krščanska ljubezen do bližnjega požrtvovalne misijonarje. Tam zidajo misijonske postaje, poučujejo ljudi v pravi veri in krščanski omiki.

Misijonarji potrebujejo: denarja, poklicev in molitve.

Denar! Žalostno je, da je denarja dovolj na svetu za marsikaj, samo za dobro stvar ne! Denarja dovolj za pijačo, denarja dovolj za naročbo in kupovanje brezverskih knjig in časopisov, denarja dovolj za take in enake nepotrebne reči. Le za domače in tuje katoliške naprave manjka denarja! Koliko bi se pri nepotrebnih rečeh dalo prihraniti in spraviti skupaj za misijone in druge koristne naprave!

Koliko store protestantje za svoje misijone! Zidajo jim lepe cerkve in jih zelo podpirajo. Črnca lepa protestantska cerkev zelo mika in pristopi raje h krivoverstvu. Kako mora biti katoliškemu misijonarju hudo, ko vidi, kako ta in oni pristopi h protestantovski veri! Tudi katoliški misijonar bi rad naredil lepo, dostojno hišo božjo, toda prepuščen je sam sebi v divjih pustinjah afriških in rado-darnosti dobrih katoličanov; teh je pa malo! Na boj zoper kraljestvo teme; podpirajmo radi katoliške misijone, zlasti afriške! Kristiani, ki vam je kaj za to, da se kraljestvo božje bolj in bolj razširja, na delo apostolsko, podpirajte radi katoliške misijone! Misijonarji so za vsak dar zelo hvaležni in s spreobrnjenci skupno molijo za dobrotnike.

Poklici! Smrt pobira, tudi misijonarjem ne prizanese. Večina misijonarjev umrje mladih, zaradi podnebja ali kake druge neprilike. Treba je zato novih junakov, novih apostolov; za to je treba veliko misijonskih poklicev. Mi Slovenci pa nimamo skoro nič misijonarjev! Za tuje kraje, za Ameriko imamo na stotine ljudi, za Kristusa tako malo! Torej, predragi v Gospodu, na delo apostolsko! Kdor se čuti poklicanega, naj sledi glasu milosti! Najlepši poklic, ki ga Bog komu dá, je poklic apostola, poklic misijonarja! Če se kdo čuti poklicanega, naj ne odlaš dolgo!

Molitve! Za misijone je treba veliko močne in stanovitne molitve, da Bog dá svojim apostolom stanovitnost v težavnem poklicu, da jim dá moč v boju zoper sovražnike teme. Zato pa molimo za vse katoliške misijone, zlasti za afriške! Molimo, naj dobri Gospod že skoraj odvrne od Afrike prokletstvo Kamovo!

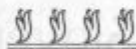
Žetev je velika, a delavcev je malo! Vsem, ki žele afriškim misijonom pomagati, bodi priporočena »Klaverjeva družba«! — Družba ima namen, vse afriške misijone podpirati brez razlike. Plačati se mora na leto najmanj 2 kroni. Toliko bi si pač vsakdo lahko prihranil! Naj pristopi k tej koristni družbi veliko Marijinih družabnikov ter sploh mnogo Slovencev!

»Najbolj božje delo je, sodelovati pri zveličanju duš.«

Otrok Marijin.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Nova enciklika. Pretečeni mesec so izdali sv. Oče novo encikliko, ki govori o nevarnosti »modernizma«, to je takih novotarjev in modernih zmot, ki so katoliški cerkvi bolj ali manj nevar-

ne. Papeževo pismo je verskega značaja in ima namen čuvati verski zaklad pred pokvaro in okuženjem.

Lurška petdesetletnica. Tarbski škof je poslal katoliškim škofom celega sveta oklic, ki v njem vabi, da bi se udeležili slovesnosti, ki se bodo vršile v petdesetletni spomin, odkar se je

prikazala prvič brezmadežna Devica v Lurdu. Škof je bil pred kratkim sprejet v avdijenci pri sv. očetu, ki so potrdili njegovo namero, da se jubilej izvrši kolikormoč častno. Slavnosti se prično 11. februarja 1908 in prenehajo 11. februarja 1909.

Kardinal — kartuzijan. Patrijarh Netto, kardinal v Lisabonu, je sklenil, da stopi v kartuzijanski red in da se odpove vsem častem. Sv. oče so se tej nameri ustavili z ozirom na to, da je kardinal vsled izrednih zmožnosti potreben za portugalsko cerkev. Vendar pa se zdi, da so se sv. oče vdali ponovljeni prošnji cerkvenega kneza.

Sv. oče so v seji kardinalov odločili, da ostane truplo pokojnega papeža Leona XIII. v cerkvi sv. Petra in se ne prenese v lateransko cerkev, dasi je ondi dovršen veličasten nagrobni spomenik. Ta določba je posledica proticerkvenih demonstracij na Italijanskem, kajti bati se je, da ne bi nastali nevarni izgredi poulične družali, ako bi se vršil sprevod.

1500-letnica, odkar je umrl sv. Krizostom, ki se je imela slovesno praznovati 13. novembra, se je tudi preložila vsled nezdravih družabnih razmer v Rimu. Praznovanje se bo izvršilo šele 27. januarja prihodnjega leta. Sv. Krizostom je bil, kakor znano, patrijarh v Konstantinoplu in si je nakopal nevoljo cesarice Evdoksije, ker je neustrašeno izpolnjeval svoje višjepastirske dolžnosti; umrl je v prognanstvu. Ime Krizostom t. j. Zlatoust, je dobil zato, ker je bil tako sloveč cerkveni govornik. O priliki 15. stoletnice njegove smrti bodo največji katoliški učenjaki izdali knjižico, kjer bodo opisali svetnikovo zgovornost, njegove knjige, hvalnice, liturgijo in grško cerkveno petje takratne dobe. Namerava se tudi prirediti skupno romanje katoliških cerkvenih govornikov v Rim.

Iz Rima se poroča, da je prestopil v katoliško cerkev ruski pravoslavni duhovnik Sergij Virigin. Ta dogodek je vzbudil mnogo zanimanja in pozornosti, ker je omenjeni duhovnik sin slovečega ruskega generala in je imel važno službo v pravoslavni ruski cerkvi.

Papežev brat Angelo Sarto je umrl. Angelo je bil mlajši nego so sv. oče Pij X. in edini brat, ki je poleg šesterih sestrâ skromno preživel svojo mladost v priprosti družini, katere oče je bil občinski uslužbenec in prodajalec, mati pa šivilja v mali venecijanski vasi Riese. Pokojni Angelo je bil cesarski avstrijski vojak, ko je Venecija pripadala še Avstriji. S svojim bratom

je hodil v Riese v začetno šolo, pozneje sta pa jahala vsak dan na osličku v Castel Franco; ker je zlasti bratec Peppo dobro napredoval, ga je z veseljem podpiral domači župnik rieški, ki mu je pozneje pripomogel, da je prišel v srednjo šolo v Treviso. Tako je pridnega in izredno nadarjenega Peppo pripeljala božja previdnost iz Padove v Treviso in v Benetke, iz poslednjega mesta pa na papeški prestol v Rim.

Po domovini.

Prošnja za udeležbo slavnostne maše sv. Očeta Pija X.

Pod pokroviteljstvom Nj. c. in kr. visokosti presvetle gospe nadvojvodinje Marije Anunciate se je na Dunaju ustanovil odbor, obstoječ iz namestnega škofa Marschalla, grofice Stadion-Lobkowitz, baronice Aerenthal-Szecheny, grofice Hoyos-Herberstein, baronice Wittinghof-Schell-Belcredi in gospe Chaudoir, ki razpošilja sledeči oklic:

»Naš sveti Oče Pij X. je prejel dne 18. septembra 1858 v glavni cerkvi v Castelfranco mašnikovo posvečenje, dne 10. novembra 1884 je bil imenovan za škofa v Mantovi in 4. avgusta 1903 je zasedel kot Pij X. prestol sv. Petra in bo tedaj prihodnje leto praznoval jubilej zlate maše.

Pri slavnosti Pija IX. in Leona XIII. je bilo poklonjeno od vsega sveta mnogo darov. Na enak način hočemo praznovati tudi jubilej Pija X. in kličemo torej vsem katoličanom: Pomagajte nam slavnost sv. Očeta proslaviti! Mi hočemo dobrotljivo in milo srce sv. Očeta s tem razveseliti, da poklonimo Njemu ob slavnosti Njegovega jubileja cerkvena oblačila in priprave, da bo mogel s tem obdarovati uboge cerkve vsega katoliškega sveta in misijone, ki so mu jako na srcu.

Vsi darovi, ki se bodo ob tej priliki nabrali ali iz denarnih sredstev, v ta namen podarjenih, nabavili, se izroče sv. Očetu ob Njegovem jubileju:

Odzivaje se temu oklicu, se je tudi v Ljubljani ustanovil odbor, ki razpošilja na katoličane ljubljanske škofije prošnjo za denarne prispevke, ki se porabijo za nakup cerkvenega perila ter tako pomagajo razveseliti srce našega sv. Očeta.

Namenjeni darovi naj se pošiljajo najkasneje do meseca decembra 1907 na grofico Marijano Auersperg v Ljubljani, Slomškove ulice št. 31.

Prvo polovico meseca februarja 1908 se potem razstavijo v Ljubljani slavnostni darovi, ki se bodo nakupili z darovanim denarjem.

Začetek in kraj te razstave se razglasi pravočasno po dnevnikih.

Po zaključbi razstave v Ljubljani se ti darovi odpošljejo osrednjemu odboru na Dunaju, da razstavi darove cele Avstrije.

Podpisani odbor se nadeja, da se tudi ljubljanska škofija z mnogoštevilnimi darovi živo udeleži slavnosti sv. Očeta.

V Ljubljani, meseca oktobra 1907.

Ivan Flis,

stolni kapitar, Nj. papeževe Svetosti hišni prelat, knezoškofijski generalni vikar in konzistorijski svetnik.

Gospojni odbor:

Baronica Irena Apfalter. — Baronica Alojzija Rechbach. — Kneginja Lori Auersperg. — Gospa Karla Schwarz. — Grofica Marija Ana Auersperg. — Gospa Uršula Souvan. — Grofica Alojzija Chorinsky. — Kneginja Kristjana Windischgrätz. — Gospa Ana pl. Detela. — Gospa Zofija Dillmann pl. Dillmont. — Gospa Antonija Kosler. — Gospa Elizabeta pl. Laschan. — Gospa Karla Polak. — Gospa Terezija Povše.

Na željo »Slovenčevega« uredništva priobčujemo tole: Na cesarski Dunaj! Katoliški možje slovenski! V dneh 16. do 18. novembra t. l. se bo vršil na krščansko-socialnem Dunaju velik vseavstrijski katoliški shod. Slovenci pri tem ne smemo zaostati. Pohitimo na cesarski Dunaj, v to veliko svetovno mesto, ki tako pogumno dviga zastavo krščanstva in ki je s svojim napredkom vsem sijajen vzgled, kako pri volitvah volimo na čelo občinskih uprav samo krščanske može. Ondi bomo dobili novega poguma za daljne boje. Zato, komur le sredstva dopuščajo: na Dunaj na vseavstrijski katoliški shod! V Ljubljani se je osnoval poseben odbor, ki priredi poseben vlak Slovencev iz Ljubljane na Dunaj. Vožnja bo za polovico znižana in bo veljala samo okoli 16 kron za tja in nazaj. Iz Ljubljane se odpelje v petek, 15. novembra zvečer. Nazaj grede bo dovoljeno, da izletniki na poljubni postaji izstopijo in se z drugim vlakom vrnejo v domovino. Preskrbljeno bo, da se vozimo tako, da oni del železniške proge, katerega prevozimo pri vožnji na Dunaj ponoči, vidimo nazaj grede podnevu. **Kdor se namerava udeležiti, naj se takoj odloči.** Naši župani, občin-

ski odborniki, društveni odborniki, Vas v prvi vrsti vabimo, dobrodošel je pa vsak slovenski katoliški mož! Slovenski mladeniči, tudi Vam bo dobrodošel ta velepodučni izlet. Odbor bo poskrbel, da si vse zanimivosti, ves napredek, ki ga je doživel Dunaj pod krščansko-socialnim gospodarstvom temeljito ogledamo. Dobri vodniki nam bodo naši vrli katoliški akademiki. V 14 dneh moramo javiti število udeležencev in ako bo sploh mogoč poseben vlak. Zato je treba v vsaki občini živahno poagilirati. Iz vsake občine naj gre par veljavnejših mož! **Do 30. oktobra sprejema naznanila uredništvo »Slovenca«** v Ljubljani. Najbolje je, da se vsak udeležnik naznani po svojem župnijskem uradu. Sedaj nobenemu udeležniku še ni treba nič plačati. Kadar bo od župnijskega urada sprejel vozno karto, bo plačal. Zadoščajo tudi naznanila na dopisnici naravnost na uredništvo »Slovenca«. Večina udeležnikov bo vstopila v vlak v Ljubljani, Goričani se lahko pridružijo na Jesenicah, Korošci pa na koroških postajah do Celovca. Slovenci, na Dunaj! Pokažimo, da tudi naš narod hoče soodločevati! — Pripravljavni odbor.

Pomenljive napise imajo zvonovi, ki so jih obesili v novem zvoniku na Viču pri Ljubljani dne 7. oktobra. Veliki zvon, ki tehta 1813 kg ima v latinskem jeziku tale pismeni okrasek: »Jožef mu da ime (darovalec g. Jožef Lavrič, vinotržec na Viču), pobožnost ga je darovala, vera podala sredstva; odganjam bliske, služim svetišču.« Na drugem zvonu je zapisano: »O Jezus, tvojemu krotkemu Srcu je posvečen ta zvon; naj doni nepokvarjen mnogo let.« Tretji zvon je posvečen Mariji, zato so zapisali nanj: »Prijeten je moj glas, ki nosim Marijino ime.« Četrti, najmanjši zvon spričuje skromnost sv. Frančiška, redovnega varuha frančiškanskega. Napis na njem se glasi: »Posvečen sv. Frančišku, dičnemu ustanovitelju reda, vlečem vse k ljubezni do Boga. Moj Bog in moje vse.«

Gorica. Za prefekta in knjižničarja v bogoslovnem semenišču je imenovan č. g. dr. Jožef Srebrnič.

Župnijski izpit so početkom oktobra dovršili naslednji čč. gg.: Janc Ivan, župni upravitelj na Colu; Koechler Viktor, mestni kaplan v Trnovem-Ljubljani; Medved Janez, kaplan na Dovjem; Ocepek Jožef, kaplan v Čemšeniku; Perjatelj Jernej, župni upravitelj v Podkraju; Smolej Rihard, kaplan v Železnikih; Sušnik Matej, župni upravitelj v Rovtah; Švigelj Josip, ekspozit na Vrhopolju; Trškan Štefan, kaplan v Pre-

čini; Vidmar Franč., mestni kaplan v Krškem; Volc Alojzij, kaplan v Šmarji; Zevnik Mihael, mestni kaplan v Idriji; Zorko Frančišek, mestni kaplan pri Sv. Petru v Ljubljani.

Srečna misel. V prosep dobrega katoliškega časopisja v tržaški škofiji, so izprožili nekateri tržaški duhovniki misel, ustanoviti »Katoliško tiskovno društvo« v Trstu. Društvo, ki je imelo 14. oktobra ustanovni občni zbor, name-rava priti v kratkem času tudi do svoje tiskarne. Bog daj svoj blagoslov!

Za krščansko vzgojo naše mladine so nastopili z vsem ognjem gorenjski možje in očetje, ki so bili zbrani dne 13. oktobra v Radovljici o priliki občnega zborovanja slovenskega političnega društva. Znano je, da je velik del učiteljstva, ki vzgojuje našo deco, zašel v tabor tistih, ki zahtevajo svobodno šolo, šolo brez verskih vaj in brez krščanskega nauka, — torej brez-versko šolo. To se je pokazalo meseca avgusta, ko so zborovali takozvani »liberalni« učitelji v Radovljici ter pozdravljali shod svobodomis-lecev v Pragi.

Značajni gorenjski možje, ki jim je mar verska in dobra vzgoja nedolžne mladine, ne morejo več prenašati, da bi slovenski odgojitelji tako očitno spričevali svoje proticerkveno mišljenje, ter so na radovljiškem zborovanju dali duška svoji nevolji; obenem pa so sklenili, da hočejo povsod podpirati le krščansko učiteljstvo in zahtevati, da se nastavljajo učne moči, ki se ne sramujejo krščanskega imena ter stoje v vrstah učiteljske organizacije, ki se imenuje »Slomškova zveza«. Veselo znamenje za našo deželo je, da omenjena zveza vrlno napreduje in da je čimdalje več pogumnih učiteljev in učiteljic, ki pristopajo vanjo kljub vsem napadom.

V božje potni cerkvi na sv. Višarjah je bilo opravljenih v preteklem poletju 697 sv. maš, pridigovalo se je 70-krat, obhajancev pa je bilo 20.600.

Odlikovanje. Č. g. Matija Erjavec, župnik in dekan v Vipavi, je imenovan od presvetlega cesarja Franca Jožefa I. za častnega kanonika stolnega kapitlja v Ljubljani.

Na gimnaziji v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu sta nastavljena kot gimnazijska profesorja čč. gg. Anton Koritnik in Jožef Kržišnik.

Napredek. »Bogoljub« in vsi naši katoliški časopisi se bodo kmalu tiskali v novem, velikem poslopiu, ki ga je dalo zidati »Katoliško tiskovno društvo v Ljubljani«. Nova stavba »Katoliške tiskarne« ima štiri nadstropja, stoji pri jubilej-nem mostu ter bo v kras Ljubljani, ko bo dode-

lana. V novem poslopiu se bode naselila tiskarna, uredništvo in upravništvo naših listov. Pri zidavi se uporabljajo najnovejše moderne pridobitve. Zanimivo je zlasti to, da v celem poslopiu razen pri oknih, vratih in razen oprave ne bo nikakega lesa. Vsi stropi so narejeni iz železnega betona. Bog daj, da bi nova tiskarna bila na korist in blagor vsem Slovincem!

V začasni pokoj se je podal pesnik č. g. Anton Medved, ki je doslej opravljal duhovsko službo na Breznici, a se je moral radi bolehnosti preseliti v Kamnik; na njegovo mesto je nastavljen novomašnik č. g. Jožef Bambič.

Za stolnega dekana v Mariboru je bil nameščen dne 24. septembra č. g. kanonik dr. Ivan Mlakar.

Zopet nov grob. Neprizanesljiva smrt je zopet zahtevala novo žrtev med kranjsko duhovščino. Umrli je v najlepši dobi č. g. kapelan Lenart Zupan, ki je bil pred par leti še vzor jakosti in zdravja. Služboval je zadnji čas v Tržiču. Prerano umrlemu pokojniku večni mir in pokoj!

Čast, komur čast! Ne bi bilo prav, če bi prezrli slavlje, ki se je vršilo na Bledu dne 27. septembra. Praznoval je namreč občečislani in velerodni knez Ernest Windischgratz osemdesetletnico rojstva. Blejska občina je počastila svojega ljubljenelega kneza s sijajno razsvetljavo in mično podoknico. Pri slavnostni sveti maši je bilo navzočih mnogo častilcev in prijateljev knežje rodovine; cesar sam mu je poslal osebno »brzojavno častitko.

Veseli nas, da se odlikuje mož, ki je vse svoje življenje odločno in iz najčistejših namenov delal za katoliško misel, ki je vedno stal v prvih vrstah, kadar je bilo treba braniti katoliško stvar, ki je tudi sam točno in vestno vselej izpolnjeval svoje verske dolžnosti. Tudi mi kličemo: Še mnogo let v telesni in duševni čilosti!

Redek slučaj. Sedmi dragonski regiment je imel na cesarjev rojstni dan v Brandeis-u na Češkem vojaško sv. mašo. Opravil jo je bivši nadporočnik č. g. grof Attems, ki je poprej služil pri istem regimentu osem let kot častnik. Novo mašo je imel 5. septembra t. l.; vsled povabila bivših tovarišev je maševal visokorodni novomašnik na cesarjev rojstni dan in blagoslovil svoj stari regiment. Gotovo redka in ginja-ljiva slovesnost!

Sv. Lenart nad Laškim. 11. oktobra smo imeli molitveni dan. Cerkev je bila skoro cel dan napolnjena. Ob šestih je bila pridiga in sv. maša

Ob desetih zopet pridiga in sv. maša, ki so jo imeli č. g. Kolarič iz sosednje fare. Popoldne sklepna pridiga in pete litanije. Bil je za nas dan velikega duhovnega veselja. Bog nam dolgo ohrani našega tako dobrega in gorečega dušnega pastirja!

Iz Metlike. 13. oktobra praznovali smo slovesno petletnico, kar so prevzvišeni knezoškof ustanovili pri nas dekliško Marijino družbo. Tudi ta dan jih je pristopilo 14. Ali pa je naša dekliška družba tekom teh pet let napredovala? O, da. Veliko se je že storilo v družbi in po družbi. Naša družba štela nas je takrat 200, a sedaj nas šteje do 400 družabnic. Izmed teh jih je šlo nekoliko v Ameriko, 13 jih je šlo po poklicu v samostan, nekoliko se jih je poročilo, pet smo jih pa spremili k večnemu počitku. A večina nas živi med svetom. Čast Bogu, da je tudi med temi veliko prav dobrih deklet, katera se sredi hudobnega sveta močno žrtvujejo za versko življenje in svoje dušno izveličanje. Vedno bolj častimo presv. Rešnje Telo; vsako nedeljo in praznik od 1.—2. v skupni molitvi; v obilnem številu pristopajo vsak teden in tudi med tednom k sv. obhajilu, zlasti prvi petek, ko na poseben način častimo presv. Srce Jezusovo. Naj bi to presv. Srce vedno bolj podpiralo našo dekliško Marijino družbo.

Naklo. Za prednika mladeniške družbe je izvoljen Peter Pavlin.

Iz Ihana. Dne 22. julija smo spremili prvo sestro iz naše družbe k večnemu počitku, Marijo Kokalj iz Bišic. Bila je v 24. letu, bolna 12 dni, lepo prejela sv. zakramente in je srčno želela biti sprejeta v Marijino družbo, in to željo so ji izpolnili gospod prednik na smrtni postelji. Bila je vsa potolažena in mirno je vzdihnila v soboto na Marijin dan. Pogreba so se vdeležile vsa dekleta iz domače družbe s krasnim družbenim vencem na čelu. Reklo se je: takega pogreba pa še ni bilo v Ihanu. Zares, kako prijetno je biti otrok Marijin v zadnjih trenutkih življenja.

Iz Logatca. Dne 19. septembra so nas zapustili gospod kaplan Ignacij Zaplotnik. Goreči so bili za božjo čast, vneti za blagor ljudstva in velik prijatelj mladine. Pri nas so storili veliko dobrega. Bog jim bodj plačnik!

Vače pri Litiji. Dne 15. okt. je nagloma od kapi zadeta umrla Marijina družabnica Marija Jurjevec z Vač. Pokojnica je bila od ustanovitve družbe do svoje prerane smrti zvesta

hči nebeške Matere. Mnogo dobrih del si je nabrala s prisrčno pobožnostjo do prečiste Device, do križanega Jezusa, do presv. Rešnjega Telesa, ki ga je prav pogosto prejela v sv. obhajilu. Pogreb je bil sijajen. Razum mnogo sorodnikov in znancev se ga je udeležila v polnem številu vaška in hotiška Marijina družba z zastavo. Krasen venec, katerega so darovale družbarice, tri ganljive žalostinke, katere so zapele ranjki v slovo v cerkvi in pri odprtem grobu, pod spretnim vodstvom domačega g. organista, vse to priča, kako priljubljena je bila ranjka Marija pri svojih tovarišicah. Svetila ji večna luč!

Iz Višnjegore. Dne 30. avgusta je bilo v naši župniji celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa; večinoma vsi farani so prejeli svete zakramente in uro za uro častili presveto Rešnje Telo. Na rožvenško nedeljo, to je na glavni družbeni praznik, je imela Marijina družba skupno sv. obhajilo, kratek in ganljiv nagovor in sprejem sedem članic v Marijino družbo. Naša Marijina družba obstoji od leta 1900 in šteje okrog 140 članic, katere so pa večinoma zgledna dekleta. Plevel hitro iztrebimo. Sedem se jih je pa preselilo v boljše življenje. Tudi »Bogoljub« se pridno prebira; naročenih je kakih 30. Znaprej je upati, da se še bolj pomnoži. In tudi k družbi treznosti pristopajo novi udje, nekateri tudi v III. stopnjo. (To me posebno veseli, Ur.) Tako, da Dolenjci tudi nismo zaspanci v duhovnem oziru. (To je gotovo, da niste.)

Hrušica v Istri. Tudi tukaj imamo sedaj »Marijino družbo«, ki je bila prav potrebna, kajti tu vlada v verskem oziru še precej velika mlačnost. Upamo, da bo Marijina družba nekaj pripomogla to mlačnost vsaj izmanjšati. Slovesen sprejem v dekliško Marijino družbo smo imeli na Mali Šmaren. Sprejem je bil res slovesen, kajti v Marijino družbo je sprejel dekleta prevzvišeni gospod škof tržaški sam. Zjutraj je bilo namreč pri nas birmovanje. Prevzvišeni gospod škof so podelili zakrament svete birme 403 otrokom. Popoldne ob 3. pa je bil slovesen sprejem v Marijino družbo. V cerkev smo šli v procesiji med slovesnim pritkavanjem. Najprvo križ, potem dekleta v vrsti po dve in dve, za njimi duhovščina z Prevzvišenim. V cerkvi je bila najprvo slavnostna pridiga. Pridigoval je prav krasno in našim razmeram zelo primerno prečastiti gosp. dekan trnovski dr. I. M. Kržišnik, ki je v srca segajočih besedah pokazal vrednost Marijine družbe in čast deklet, vpisanih v družbo. Po pridigi so pevke-družbenice zapele lepo pe-

smico in na to je bil pred oltarjem Matere Božje slovesen sprejem v družbo. Sprejetih je bilo 64 deklet; za začetek zadosti; upamo, da v kratkem se bo število še povečalo. Po sprejemu je Prevzvišeni v lepih in jedrnatih besedah vzpodbujal družbenice k pravi ljubezni do Marije in k izpolnjevanju družbenih dolžnosti. Na to so dekleta zapele še eno lepo Marijino pesem, potem pa so bile pete litanije M. B. in sv. blagoslov z Najsvetejšim. V četrtek potem so Prevzvišeni obiskali tudi podružnico Podbeže, kjer je ljudstvo svojega višjega pastirja sprejelo z največjim veseljem. V podružno cerkvico je sprejelo Prevzvišenega za križem in zastavo 22 deklet naše Marijine družbe z svetinjami in nato birmani otroci v vrsti, za njimi pa vse ljudstvo iz vasi. Prevzvišeni so bili sprejema zelo veseli. Marijina družba nam daje upanje, da se bode verska misel tudi pri nas vsaj nekoliko povzdignila. Dekleta, le zvesto naprej pod zastavo Marije! Nikdar vam ne bo žal! (Zelo nas vesele take novice iz »tužne Istre«. Le več takih! Potem Istra ne bo več tužna. Ur.)

Iz Otlce. Živahno življenje vlada v naši Marijini družbi. Dne 25. avgusta so nam blagoslovili č. P. Celestin zastavo. Zastava je krasno izdelana. Ravno ta dan je bilo na novo sprejetih 16 članic v Marijino družbo. Zdaj šteje naša družba 77 članic. Dne 1. septembra smo imeli zopet slovesnost. Blagoslovljen je bil kip angela varha; ravno na njegov god. Prenovljen je veliki oltar in mnogo drugih malenkosti. Imamo pa tudi nove zvonove, kateri so krona vsemu drugemu. Za vse to moramo biti hvaležni našemu skrbnemu gospodu župniku Ed. Mežnaršiču. Zato pa želimo, da bi jih Bog ohranil še mnogo, mnogo let med nami. (Pri vas se res dobro gibljete, sicer pa ne dobimo z Goriškega skoro nobenega sporočila . . . Ur.)

Iz Št. Vida na Dolenjskem. Kruto gospodari v naši Marijini družbi nemila smrt. Pred kratkim pokosila nam je vrlo tovarišico iz Zatičine, še le 24-letno Ano Erjavec. Kot dragi tovarišici bi ji bile rade napravile lep pogreb, pa nam je bilo to žal zabranjeno zaradi nalezljivega legarja. Okrog štiri tedne bila je hudo bolna. Kmalu po sprejemu sv. popotnice je končala mlado, pa bogaboječe življenje. Bila je pokojna Ana mirno, ponižno in tiho dekle. Njeno skromno življenje je bilo svetu nepoznano. Redno se je udeleževala društvenih shodov in z veseljem pogosto prejemala sv. zakramente. Mesto petja in vincev na grob, darovale smo zanjo več sv. obhajil in go-

rečih molitev, da bi bil Bog njeni blagi duši milostljiv. Dne 12. septembra izročili smo materi zemlji Frančiško Bivic iz Dol pri Gradišču. Pokojnica je bila vedno telesno zdrava in vesela. V nekaj dnevih je bila mrlič. Pokopali smo jo prav lepo ob obilni udeležbi društvenc, s petjem in venci in na veliko žalost vseh navzočih, posebno domače družine, ki žaluje za edino hčerko. Umrla je lepo z Bogom spravljena. — Žalostne smrti na cesti je umrl tu na predvečer Malega Šmarna Ignacij Krašovec, sin uglednega trgovca iz Št. Vida. Med fanti je ob polu 12. prišlo na trgu do prepira, na kar je neki malovredni mladenič zasadił imenovanemu nož pod trebuh in mu na mah prerezal dovodno krvno žilo. Bil je mrtev v desetih minutah na mestu. Maziljen je mogel biti le še s sv. oljem v zadnjih vzdihljajih. Zalosten konec, pa resen opomin vsem fantom-ponočnjakom, posebno šentviškim.

Vače pri Litiji. V nedeljo, dne 18. t. m., ob 2. uri popoldne je imel naš neumorno delavni dekan č. g. Janez Bizjan prav primeren in premišljen govor za Marijino družbo. Nato je bil sprejem 11 novih udov v Marijino družbo in pete litanije Matere Božje. Č. g. dekanu kličemo: Bog plačaj!

S Čateža pod Zaplazom. Spoštovano rodbino J. Kolarjevo, dolgoletnega obč. svetovalca in cerkvenega ključarja, je zadela velika nesreča: najstarejši, nadebudni sin Stanislav je pri vojakih na potu iz Celovca v Velikovec na sam Veliki Šmaren vtopil. Nesrečna vojaščina! Blagi pokojnik je bil vzgleden sin, najboljše upanje in ponos svojih starišev, vzor mladeniča, kakoršni naj bi bili vsi ali vsaj večina slovenskih fantov: bogoljuben in napreden (v pravem pomenu besede). — Od strašnega udarca potrti oče — srce mu krvavi ob preveliki izgubi — se vendar tolaži s tem, da je ranjki Stanko tako ljubil Marijo; zato upa, da ga Ona gotovo ni zapustila zadnjo uro. Nobeno nedeljo ni rad opustil ure molitve pred sv. Rešnjim Telesom; še celo zadnjo nedeljo, ko je drugi dan odhajal k vojakom, je bil celo popoldne v cerkvi. Tudi pri vojakih, če le ni bil službeno zadržan, je redno zahajal v cerkev. Iz njegovega življenja smemo sklepati, da mu je bil Gospod milostljiv sodnik. To bodi tolažba žalostnim starišem! Prosti čas pa je najraje porabil za prebiranje knjig in dobrih časopisov, ki jih ne manjka v hiši, ki ima zavednega in skrbnega očeta, kakor je Jožef Kotar. Mladeniči slovenski in očetje, vzemite si te vrstice v zgled in poslušajte.

Na Homec na božjo pot k Materi Božji je romala sv. Roka dan dekliška Marijina družba peš iz Vodic skozi Mengeš pod vodstvom ondotnega g. kaplana, moleč sv. rožni venec in pojoč lavretanske litanije. Cerkvni govor je prevzel homški g. župnik, petje tudi domači pevski (mešani) zbor, ki prav dobro napreduje. Družbenice so prejele sv. obhajilo, ponovile posvečenje ter lepo prepevale po božji službi. Homška Marijina družba jim je šla nasproti z zastavo.

Sv. Jurij ob Taboru. Dne 17. avgusta smo pokopali uda mladeniške družbe, 17-letnega Jakoba Jelena. Udeležili so se pogreba skoro vsi tovariši z društveno zastavo in križem. Naslednjo nedeljo smo skupno po večernicah v cerkvi molili za rajnega žalostni del sv. rožnega venca, in na angelsko nedeljo vsi za njega darovali spravno sv. obhajilo in za njega najeli dve sv. maši. — Naša mladeniška družba šteje nekaj čez 60 udov. Bilo jih je nekaj blizu 100, a g. duh, voditelj ne mara za »maroderje« v Marijini vojski, zato jih je izbrisal in pustil v bolnišnici tega sveta. Fantje prejemajo skoro vsi mesečno sv. zakramente in sicer kot častivci presv. Srca ob prvih petkih in nedeljah, nekateri že poskušajo tudi na 14 dni. (Lepo! Ur.) Šestnedeljsko Alojzijevo pobožnost je letos opravljalo nekaj čez 30 fantov mladeniške družbe. Nekaj je imel tudi pri nas moški spol »protin« v kolenih, da namreč niso v cerkvi do tal poklekovali, ampak samo malo, tako menda kakor Judje, ko so Kristusa na križu zasmehovali, ali so pa samo na enem kolenu klečali. No, po večletnem zdravljenju je ta nesrečna »bolezen« skoro čisto izginila tudi iz moških kolen, a najprej so bili ozdravljeni fantje mladeniške družbe. Nekateri še tudi mislijo, da je krščanski nauk ob nedeljah samo za ženske in otroke, a fantje mladeniške družbe že niso več tega mnenja, zato se ga tudi pridno udeležujejo. Upam, da bo začel tudi ta zgled sčasoma še bolj vleči. Petje imamo pri nas po zaslugi vnetega organista imenitno in sicer ob večjih praznikih strogo cerkveno latinsko, slovensko umetno in pa ljudsko petje k blagoslovu, k pridigi in petim litanijam. Pri ljudskem petju poje na ženski strani vse in sicer po zaslugi in zgledu dekliške družbe. A tudi fantje mladeniške družbe so že dobili »korajžo«; upam, da jo bo kmalo dobila cela moška stran, takrat bo pa imenitno in takrat vas, gospod urednik, povabimo tudi v Št. Jurij, ko boste hodili zopet v Braslovče mimo nas svojega imenitnega župljana obiskavat. (No, k Vam prav rad, če bi tako nanese, ker ste pridni. Ur.)

Zagorje ob Savi. Naša dekliška Marijina družba se vedno lepše razvija. Nabavila si je krasno dragoceno zastavo, katero so blagoslovili prevzvišeni gospod knezoškofo. Ima dobro izvežban pevski in tamburaški zbor, ki proizvajata povoljno tudi bolj težke glasbene skladbe. Čebelica njena tudi uspeva. Zadnji shod pa je pokazal, da ima družba dobre govorniške talente. Nastopili sta namreč pri tem shodu dve govornici. Prva, prednica sama, je v vznesenih besedah govorila izborno v splošno spodbujajo k vztrajnosti ter nevstrašnemu pogumu, tudi javno z nekim ponosom kazati svoje plemenito stremljenje po blažilnem cilju Marijinih družb; medtem je izrazila svoje veselje nad požrtvovalno marljivostjo in ognjevito vnemo, ki jo čimboli razodevajo vse članice brez izjeme v čast in vsestransko korist, ker Marija jim bode bogato plačala. Druga govornica, odbornica in svetovalka, je v daljšem govoru dokazovala razne koristi Marijinih družb kazoč na lastne izkušnje in spodbudljive zglede zamrlih članic naše družbe, ter končno vse svoje Marijine sestre bodrila k potrebni darežljivosti, da bi čimprej prišle do lastnega doma, v katerem bi se še plodovitejše zbirati mogle v svojih prekornih sestankih.

(† Aní Vihtelič, prednici šentpeterske Marijine družbe v Ljubljani.)

In zažvenčala je smrtna kosa in padla je cvetica, ki se je komaj razvila. Ugasnilo je mlado življenje. Bila je pokojnica v resnici cvetica, ki je dehtela lepih čednosti. Kakor vijolice v grmu, je bila skromna, tiha in ponižna. Podobna solčnici, ki svoj cvet vedno obrača za solncem in od njega dobiva svojo moč, se je Anica obračala vedno za Jezusom, in ga je pogosto prejemala. Tu je zajemala moč, da je krepostno živela in svoje dolžnosti vestno izvrševala. Svoje življenje in moči je porabila, da je širila Jezusovo čast. V svojem stanovanju je zbirala zlasti tovarišice-pevke k pevskim vajam. Nabirala je tudi častivke, da so vsak ponedeljek zvečer celo uro premolile pred Najsvetejšim. In zato ji je od Najsvetejšega prihajala moč, da je svojo težko bolezen srčno, udano in mirno prenašala. Kakor se bršljan ovija okoli mogočnega hrasta in se vzpenja vedno višje, tako se je zaupljivo oklepala rajna prednica tudi svoje mogočne kraljice Marije. Bila ji je zvesta hči, za Marijino čast je tudi delala in se trudila. Iskala je novih družabnic in mnogo storila za družbeno zastavo. Ker je Marijo tako ljubila, se je tudi v osmini Marijinega vnebovzetja preselila iz solzne doline

v rajske livade. V zadnjih trenutkih je še vzdihnila: »Marija me kliče!« — in njeno oko je osteklenelo — zadnja solza je pritekla na lice. In ko je počivala na mrtvaškem odru — ta usehla cvetka med zelenimi duhtečimi cveticami — je odsevala iz bledega obraza sama nedolžnost. — O, ne jokajte, stariši, brat in drage ji tovarišice, po Anici, saj je privojskovala zmago nad zapekljivim svetom. Ti pa, bivša naša voditeljica — prosi pri Jezusu in Mariji za nas, da umrjemo tudi tako srečne smrti in pridemo k tebi.

Žalujejo družabnice.

Šentpeterska dekliška Marijina družba v Ljubljani se živahno razvija. Dobila je svojo lepo sobo za zbirališče. Postavila je ondi lepo Marijino podobo, in s primerno slovesnostjo praznovala njeno blagoslovljenje. Pridno se vadijo družabnice v petju, in vsako prvo soboto pejejo pri družbeni sveti maši.

Iz Gorij pri Bledu. Pred nedolгим časom smo pri nas pokopali vzorno Marijino hčerko Ivano Jan (Rebrovo). Bila je res vzgled Marijinih devic. Dolgo časa se je mučila, vdana v božjo voljo je izdihnula. Ljubezen do Boga in do bližnjega sta jo vlekli, da je stopila v Marijino k usmiljenkam, a tam je dobila brčkone kal bolezni in se potem pred nekaterimi meseci vrnila domov, kjer jo je bolezen še bolj popadla, dokler je tudi ni uničila. Lep pogreb smo ji napravili. Marijina družba se je udeležila pogreba z zastavo in pevski zbor ji je zapel družbeno pesem in nagrobnico.

Skupnega romanja na Sveto Goro pri Gorici se je tudi iz naše fare udeležilo veliko število ljudstva. Imeli smo poseben vlak, ki so ga preskrbele župnije iz blejskega kota. Da se je iz naše župnije res veliko jih udeležilo je seve gotovo vzrok to, ker je bilo to romanje nekaka zahvalna božja pot za ozdravljenje našega g. župnika, svētnika Ažmana, ki je bil lansko leto ravno nekako ob tem času tako nevarno obolel. Odšli smo iz Bleda v nedeljo sv. Mihaela dan popoldne in se vrnili v ponedeljek popoldne.

Kronanja čudodelne podobe Marijine na Brezju ste se tudi naši obojni Marijini družbi udeležili z zastavo.

Iz Polhovega Gradca. Naša cerkev je dobila zopet prelepo novost, novo krasno monštranco. Lepa je, da skoraj lepša biti ne more. Želja vseh Pograjcev je: »Osebo, ki se toliko trudi za lepoto hiše Gospodove, nam Bog ohrani do konca dni! Po zimi se je razposlala po fari znana knjižica »Na ples«, pa ne z namenom, da

bi ljudi vabila na ples, ampak da bi ga zabranjevala. Žalibog, da tega niso vsi razumeli. Zakotni ples se še vedno goji, in ako se zavoljo tega malo pomeđe po Marijini družbi, potem pa stokanje, kakor da bi se godila kašna krivica!

Kresnice. Dne 22. septembra je bila tukaj birma. Za to slovesnost je Marijina družba naročila zastavo, katero je naredila gđčna. Marija Sattner. Delo je lepo in stane 500 K. Knezoškofo so jo po birmi s primernim kratkim nagovorom blagoslovili. Obenem so tudi blagoslovili sliko sv. Štefana v stranskem oltarju. Slika je delo slikarja Jebačina.

V Sočrgi (Istra) smo imeli od 14. do 21. septembra t. l. sveti misijon. Vodila sta ga preč. gg. Fr. Kitak in J. Šporn iz misijonske družbe sv. Vincencija P. Bil je ta misijon prvi, odkar obstoji župnija, in je temu že nad 500 let. Župljani so kaj radi prihajali k misijonskim pridigam. Nad vse veličasten je bil sklep sv. misijona. Okolu 3000 ljudi udeležilo se je procesije z misijonskim križem. Prišli so iz vseh krajev tužne Istre, da bi videli novo cerkev posvečeno presv. Srcu Jezusovemu. Cerkev je dovršena od zunaj, manjka pa še skoro vsa notranja oprava. Župljani so najubožnejši v Istri. Ni upati, da bi sami mogli olepšati cerkev, katero so sezidali z nenavadno požrtvovalnostjo in s pomočjo milodarov. Poleg ogromnih stroškov za zidanje cerkve in župnišča imeli smo tudi mnogo drugih. Ustanovili smo kmetijsko in konsumno društvo, delavsko izobraževalno in podporno društvo. Ustanavljamo posojilnico in hranilnico, pripravljamo kamen za zidanje šole itd. — Ljudstvo je ubogo res, a ima plemenito srce in dobro voljo. Lansko leto je v najslabšem vremenu prihajalo v šolo 36 mož in mladeničev eno uro daleč učiti se pisati in čitati. — Vsak prvi petek v mesecu opravljamo daritev sv. maše, in po sv. misijonu molimo vsako nedeljo in praznik pred službo božjo sv. rožni venec za vse naše dobrotnike. Kdor daruje vsaj dve kroni, zapišemo ga v »spominsko knjigo« in bo deležen vseh navedenih pobožnosti. — Častivci in častivke božjega Srca, pomagajte nam olepšati prvo in edino cerkev na Primorskem, posvečeno presv. Srcu Jezusovemu! Ljubi Zveličar bo povrnil obilno. Iz Njegovih ust bomo slišali enkrat premile besede: »Pridite blagodarjeni mojega Očeta in posedite kraljestvo, katero vam je pripravljeno od začetka sveta... zakaj bil sem nag, in ste me oblekli!« — Cerkevno oskrbnništvo v Sočrgi, p. Buzet, Istra.

Odpustki meseca novem. 1907.

1. Petek prvi v mesecu. God vseh svetnikov. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom rožnivenške bratovščine v bratovski cerkvi ali med osmino; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah. Popolni odpustek vsem, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen svetega očeta.

2. Sobota. Spomin vernih duš.

3. Nedelja, Zahvalna. prva v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki; 1. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. Rešnje Telo in tukaj nekaj časa pobožno molijo. — Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega popolni odpustek proti navadnim pojmom, če se ga niso udeležili že 1. petek

13. Sreda. Sv. Stanislav. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

19. Torek. Sv. Elizabeta. Tretjerednikom vesoljna odveza.

21. Četrtek. Darovauje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom rožnivenške brat. v katehizaciji cerkvi, danes ali med osmino; b) udom škapske brat. karm. M. b. v redovni ali farni cerkvi.

24. Nedelja. Sv. Janez od Križa. Popolni odpustek udom škapske brat. karm. M. b. v redovni ali farni cerkvi.

27. Zadnja nedelja v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo rožni venec.

26. Torek. Sv. Leonard Portomavriški. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni pa v farni cerkvi.

29. Petek. God vseh svetnikov iz treh redov sv. Frančiška. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 26. dan t. m.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Nameni sv. očeta; uspehi zadnje njih okrožnice. — Razširjanje pogostnega in vsakdanjega sv. obhajila. — Rafaelova družba. — Družba treznosti. — VI. avstrijski katoliški shod. — Mladina po mestih. — Versko življenje v Ljubljani. — Misijoni in misijonarji. — Slovensko misijonišče. — Da bi Bog varoval vse nepripravljene nagle in nesrečne smrti.

Zasebne zadeve: Neki bogoslovec prosi cenjene brave, da bi blagovolili moliti zanj k Brezmadežni, da bi mu ona, zdravje bolnikov, sprosila ljubo zdravje na obeh. Priporoča tudi svojo bolno mater. — Neki bolan g. župnik na Štajerskem. — Mladenč pri vojaki, da bi se odvadil pijančevanja in slabih potov. — Neka bolna žena z obilno družino. — Neka bolna oseba. — Dve Marijini hčeri. — Brat in sestra v raznih

potrebah. — Mati in sin za srečno zadnjo uro. — Žena za voljno potrpljenje v zakonu. — Spreobrnjenje dveh družin. — Odstranitev slabega berila iz neke družine. — Dva moža, vdana jezi kletvini in pijači. — Vse že priporočene a še ne uslišane prošnje.

Zahvale za uslišano molitev.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo:

T. C. od sv. Jurja ob južni železnici Mariji pomočnici na Brezjah. — N. Snel v Trstu. — Neka družina S. R. na Jesenicah s prošnjo za nadaljnjo pomoč. — I. B. v Dobropolju. — Neka oseba iz Škocjana pri Turjaku. — A. L. z Dovjega. — A. V. na Dolenjskem. — Resnici na ljubo se popravlja, da Marija Tomažič iz Zaloga na Gorenjskem, ki se je že enkrat za ozdravljenje zahvalila, ni bila toliko bolna, da ni mogla v cerkev 40 let, ampak 14 let. Opravljala je 13 torkov v čast sv. Antona in ozdravela, za kar se še enkrat zahvaljuje

Darovi:

Za Sv. Dedinstvo: z Rečice 7 K. — v č. g. župnik-svetnik A. Kukelj 20 K. — Č. g. I. Vrhovnik, župnik Trnovski v Ljubljani 37 K; č. g. † Lenart Zupan 3-04 K; č. g. katehet A. Ažman v Postojni 2 K; družina Goetzova v Ljubljani 2-80 K; g. Martin Presker, Prelesko na Štajerskem 10 K; č. g. Rihard Smolej, kapelan v Železnikih 26 K; č. g. Jakob Kalan, kapelan v Št. Jerneju (Il. pošiljatev) 20 K; č. g. J. Laznik, župnik v Polhovem Gradcu 27 K; č. g. J. Štrubelj, kapelan v Črnomlju 13-28 K. (Zbirka iz Spodnje Idrije)

Za najpotrebnejše afriške misijone: Peter Janc iz Strohinja 10 K. —

Za misijone: Neimenovan iz Ljutomera 16 K.

Za lačne zamorčke: vč. g. Vondrašek in Sluga iz Ambrusa 10 K.

Za slovensko šolo v Aleksandriji: Jožefa Snoj na Ježici 12 K — č. g. G. Gomilšak 5 K

Za uboščke v Macedoniji (s. Olg): Marijine hčere v Žireh 21-20 K. — Marijine hčere v Železnikih (I. Vrhunec) 9-20 K — Z. Dovjega in Mojstrane 12-10 K — č. g. Gomilšak 5 K — Ivana Tomšič z Bača (Ribnica) 2 K.

Za kitajske misijone: č. g. Gomilšak 5 K.

Za odkup poganškega otroka: po č. g. župniku Zdolšek iz Št. Jurja ob Taboru 30 K.

Za cerkev presvetega Srca Jezusovega v Sočrgi: M. Gorčar (zbirka) 56-90 K; N. Kos 8 K; J. Klekl 8 K; F. Javšovec 40 K; H. Uitz 10 K; F. Tesnar 2 K; F. Dovnik 2-06 K; A. Pocajt (zbirka) 12-56 K; M. Krasovec 1 K; Neimenovana iz Marijine družbe v Kamnjah 10 K. Bog povrni! Župni urad v Sočrgi pri Buzetu dne 5. oktobra 1907.

Vabilo

na

dvojno važno zborovanje

ki bo

v ponedeljek, dne 11. novembra, v Ljubljani v hotelu „Union“.

I.

Ustanovni shod

„Slovenske podružnice
Avstrijske Rafaelove družbe v varstvo
katoliških izseljencev“.

~~~~~

Spored:

1. Sveta maša za udeležence ob pol 8. uri
zjutraj v frančiškanski cerkvi.
2. Slovesno zborovanje v veliki dvorani
„Uniona“. Pričetek ob 8. uri zjutraj. Vhod
skozi frančiškanske ulice.
  - a) Dosedanje Rafaelovo delovanje.
  - b) Stik z zvezo ameriških duhovnikov.
  - c) Rafaelova družba, opis pota in proge.
  - d) Trst.
  - e) Postavodaja o izseljencih.
  - f) Varstvo deklic.
  - g) Obramba v tujini.
3. Po slovesnem zborovanju **ustanovni shod**
S. P. A. R. D. V. V. K. I.

~~~~~

**Pridite! Pripeljite i prijatelje in znance
na zborovanje!**

~~~~~

II.

Občni zbor družbe treznosti

ki bo takoj

po končanem ustanovnem shodu Rafa-
elove družbe, to je okolu 10. ure dop.,
na istem prostoru.

~~~~~

Spored:

1. Poročilo o stanju družbe in treznostnega
gibanja.
 2. dr. Vladislav Pegan: Alkoholizem — krimi-
nalistika — postavodajne reforme.
 3. Dekan dr. Fr. Sal. Knavs: Pijančevanje in
krščansko življenje.
 4. Vekoslav Ravnihar: Alkoholizem in narodno
gospodarstvo.
 5. Prememba pravil in volitev odbora.
- Zborovanje bo trajalo do pol 1 ure (in se po
potrebi nadaljuje popoldne).

~~~~~

Popoldne ob 2. uri v mali dvorani „Uniona“

protialkoholno zborovanje duhovnikov.

~~~~~

Nujno vabimo vse verne Slovence, kateri se zanimajo za blagor našega ljudstva, na to dvojno važno zborovanje. Kdor ima oči, ta lahko vidi, da izseljevanje in pijančevanje glo-
data kakor rak na telesu našega ljudstva. To se ne sme več mirno gledati, mora se kaj storiti
zoper to! — Povabljen in dobro došel je vsak; posebe še povabimo Marijine družbe, ki
morajo imeti smisel za potrebe bližnjega in za apostolsko delo. Tudi ženskam je vstop prost.
Zdaj imate po kmetih že bolj čas. Pridite v velikem številu!

Mesečni koledar za november 1907.

	Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti*
			Ijublj. škof.	lavant. škof.	
1	Petek	Vsi svetniki	Bela peč	Sromlje	11. Shod Rafaelove družbe in Družbe treznosti.
2	Sobota	Spomini ver. duš; Just, m.	Ljub. hiralnica		
3	Ned.	24. po bink. (zahv.) Viktorin	Ustje	Kapele p. Brež.	
4	Pond.	Karol Boronij, škof	Col	Artiče	
5	Torek	Emerik, vojvoda	Črni vrh n. Polh.	Koprivnica	
6	Sreda	Lenart, opat	Kropa	Zabukovje	
7	Četrtek	Engelbert, škof; Prosdocim	Jesenice	Zdole	
8	Petek	Bogomir, škof	Novo mesto, fr.	Sl. Bistrica	
9	Sobota	Božidar, mučenec	Loški potok		
10	Ned.	25. po bink. Andrej, Avel.	Sostro	Dev. M. 7 žal	
11	Pond.	Martin, škof	Dob	Sv. Martin	
12	Torek	Martin, papež-mučenec	Šmartin p. Kran.	G. Polskava	
13	Sreda	Stanislav Kostka, spozn.	Podlipo	Sp. Polskava	
14	Četrtek	Mena, mučenec	Šmartno p. Litiji	Črešnjevce	
15	Petek	Leopold vojv.; Jedert, dev.	Moravče	Majšberg	
16	Sobota	Otmar, opat	Grad		
17	Ned.	26. po bink., Gregor, čud.	Srednja vas	Makole	
18	Pond.	Evgen, spoz.; Hilda	Mengeš		
19	Torek	Elizabeta, kraljica	Ljub. Joseph.	Poličane	
20	Sreda	Feliks Val., spoz.	Šmartin p. Š. g.		
21	Četrtek	Darovanje Device Marije	Hrenovice	Laporje	
22	Petek	Cecilija, dev.-mučenica	Spod. Tuhinj		
23	Sobota	Felicita, mučenica	Bukovščica	Studenice	
24	Ned.	27. po bink. Janez od križa	Žiri		
25	Pond.	Katarina, dev.-mučenica	Sv. Katarina	Tinje	
26	Torek	Silvester, opat	Rova	Sv. Venček	
27	Sreda	Valerijan, škof	Zapoge	Maribor	
28	Četrtek	Jakob, mučenec	Litija		
29	Petek	Saturini, mučenec	Studeno	Sv. Magdal.	
30	Sobota	Andrej, apostol	Vače		

* V to rubriko pridejo pobožnosti, cerkvene slovesnosti, ki so važne za širšo javnost. N. pr. romarski shodi, birmovanje, posvečevanje nove cerkve itd. Tozadevne podatke uljudno prosimo poslati vsaj do 10. dne vsakega meseca.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisano in gotovo bo zadovoljen.

Ljubljana, Kopitarjeve ulice 4. **L. Vilhar, urar.**

Registriran vzorec.

Bajna iluzija!

Oblastveno varovano.

1974 **Najlepši kras božičnega drevesca** 15-2

ki bi ga ne smela pogrešati nobena krščanska družina, je moje izboljšano **briljantno angel zvonilo za božično drevo št. 1** popolnoma iz kovine s 6 pozlač. angelci 30 cm vis. Garantira se za funkcioniranje.

Pritrdi se lahko takoj na največje ali najmanjše drevo s preprostim nasajenjem. Postavljeno na mizo se rabi lahko tudi za namizno zvonilo. Postavljeno na toplo peč funkcionira tudi brez prižganih sveč.

Gorki zrak treh prižganih sveč vrti gonilno kolo, nanje pritrjeni izboljšani jekleni betički pa udarjajo na troje zvoncev in blagozvončno, srebrnočisto zvonjenje zadoni, mlado in staro prestavljajoč v božično blaženost. Kos stane s kartonom in navodilom vred K 150.

3 kosi . . .	K 4-25	9 kosov . . .	K 12-
4 " . . .	" 5-50	12 " . . .	" 15-
6 kosov . . .	" 8-	24 " . . .	" 29-
	36 kosov . . .		K 43-50
	50 " . . .		" 58-
	100 " . . .		" 112-

Št. 2. Ravnotisto angelsko zvonilo za božično drevesce, izvršeno velelegantno in posebno fino ponikljano, s sukanimi stebrički za zvonce in tremi prekrasno žarečimi srebr. lametastimi rožami, ki potem, ko so prižgane sveče, prekrasno odsevajo, kos s kart. in navod. vred K 2-.

3 kosi . . .	K 5-50	9 kosov . . .	K 15-50
4 " . . .	" 7-25	12 " . . .	" 20-25
6 kosov . . .	" 10-50	24 " . . .	" 39-50
	36 kosov . . .		K 57-50
	50 " . . .		" 77-50
	100 " . . .		" 150-

Najnovejši

stekl. nakit za božično drevesce

12 kos. sortiranih, skrbno zaviti v kartonu, po velikosti in izvršitvi po K -40, -60, -70, -80, 1-120, 1-50, 2-. 6 kos. kartonu, po velikosti in izvršitvi po K -75, -90, 1-, 120. Lametna, angelški tanci, srebrni ali zlati, kuvert K -10, šica za orehe 100 kosov K -20, verižice iz steklenih kroglic, 1 in pol do 2 metra dolge, po velikosti kroglic K -90, -95, 1-20, 1-40. Svečice 24 kosov v kartonu K -50, večje 15 kosov v kartonu K -58, dražje za sveče, tucat K -50.

Prosim zahtevajte katalog.

Božična nagrada.

Vsak p. n. kupec, ki od 1. sept. do 30. nov. pisмено naenkrat naroči za božično nagrado alarmno budilko št. 4343 s po noči svetlečim se

Zamena dovoljena ali denar nazaj, torej brez rizika!

Posljal se po povzetju ali denar naprej. Najpripravnije se naroča na odrezku poštne naklenice. Neobhodno je potrebno, da se pri naročitvi opomni, ali naj se pošlje blago po povzetju ali če je denar odposlan po nakaznici. Tudi je v korist vsakemu naročitelju, da naroči, čim le mogoče, blago že pred 15. decembrom, ker pošta po 15. decembru zaradi hudega navala ne more dostavljati tako hitro, kakor ob navadnem času. Naslavljajte naročbe zatorej pravočasno na naslov:

tvornica ur v Mostu

JAN KONRAD

ces. in kralj. dvorni dobavitelj v Mostu

št. 1942 na Češkem

Zahtevajte moj najnovejši glavni katalog s 3000 slikami, ki vam ga takoj pošljem zastonj in poštne prosto.

KRON

KRON

pristna Roskopf patentna remontoirka na sidro švicarskega zistema z masivnim solidn. švicarskim kolesjem na sidro in zaščito za gonilno vzmet, pristno nikljasto okrovje z varstvene ploμβo in šarnirskim pokrovom, ovaln. robom, 36 uridoča (ne gre samo 12 ur), okrašeni in pozlačeni kazalci, najnatančnejše reguliranje in zletni garancijski list, kom. 5 K, 3 kom. 14 K. S sekundnim kazalcem 6 K, 3 kosi 17 K.

Bogata izbira v mojem glavn. katalogu.

(D 15-1)

Št. 7223. Denarnica iz enega kosa, svetlorjava, safian mnogo prostora za drobiž, 4 predeli, notranja zapora na vzmet, nikelnasta zunanja zapora 9 cm dolgotosti, 6 cm širokosti K 1-50. Št. 7202. Cena dobra denarnica iz enega kosa, močnega, gladkega usnja zgnena, 12 zaklopi iz gvozdine, 4 predeli in vizitje, 3 zapore, 9 cm dol. 6 cm šir. K 1-35.

Boljše denarnice po K 1-85, 2-10, 2-80, 3-10, 3-50, 3-80, 4 20 in višje za najmanj 40 K blaga, dobi zastoj kazalnikom in pa koledar za 1. 1908.

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15
(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne
cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posreabri in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja
Čeb a š e k a izvršil je za stolno cerkev
ljubljansko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran lestenec v renesanč-
nem slogu.

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno
blago. Zmerne cene.

Zahtevajte brezplačno dopošiljatev mojega
ilustr. **cenika z nad 1000 sli-**
kami. Jamstvo več let. Vsako nepopolno blago
se vzame nazaj za popolni znesek.

Slika 1, nav. velikosti. 1426 12—3

Št. 365
srebrna dam-
ska remont gl. **3-50**

Št. 322
srebrna moška
remont. **3-50**

Št. 337
srebrna s sidro
15 kamnov gl. **5—**
dvojni plašč gl. **6-50**

Št. 341 srebrna s sidro
dvojni plašč
15 kamnov, posebno
močna gl. **7—9-50**

Anton Kiffmann

največja tovarniška za-
loga ur, zlatnine in srebrnine. Izvoz v vse dežele.
Maribor L 9. — Štajersko.

Paramente

je mogoče kupiti po ceni in ugodno le di-
rektno pri firmi 0—0

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v
Olomucu (Kraljestvo Češko.)

Priporoča po zelo nizkih cenah bogato vezene paramente v
vseh barvah in slogih: kazule, pluvijale, dalmatike,
vela, nebena, bandera, zastave, preproge, pre-
grinjala, albe, rokete itd. pod jamstvom trdnosti;
osdale v lastnih delavnicah narejene kelihe, ciborije,
monštrance, svečnike, lestence itd. s krasno opravo
strogo po cerkvenih predpisih.

Navodila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi po-
dražil solidno blago za 20%, t. j. za petino prvotne cene;
radi tega se določijo predmeti potem direktnega naročila v
Olomucu ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih kon-
kurenčne hiše in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastonj in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

— Paramenti se pošiljajo na ogled franko. —

Orglje-harmonij obeh sistemov dobavlja tovarna
Rudolf Pajkr & Co. v Kraljevem Gradcu

Zaloge: **Budimpešta**, X. Delej utca 11, Tisztviselőtelep. **Praga**, Ferdin. tř. 43. **Dunaj**,
VII. Mariahilferstrasse 86. 1178 12—1

Lastna izdelovalnica na umetniški način izgotavlja instrumentov, ki imajo vse novosti, iz-
najdbe ter izboljšanja zadnjega časa. Najpopol. čistota glasov. Moderna izvršitev prav po naro-
čilu. Odplačila od 8 K naprej. Jamči se 5 let. **Pedalni orglje-harmonij** obeh sistemov in v
vsaki velikosti, z natan. menzuro za cerkve, seminare in kot vadbeno orodje. Nobenega skladišča,
ne prekupcev! Le lastna izdelovalnica! Preč. duhovščini posebne ugodnosti. Cenik zastonj in franko.

